

NAZIM UĞUR ÖZÜAYDIN

YENİDEN SEV BENİ

Arion Yayınevi

Roman Dizisi: 036

ARION YAYINEVİ

Eylül 2006 (1. Basım – İstanbul)

© "Bu eserin tüm yayın hakları **ARION Yayınevi Ltd. Şti.** 'ye aittir."

Kitabın Adı

Yeniden Sev Beni

Yazar

Nazım Uğur Özüaydın

www.nazimugurozuaydin.com

Yayına Hazırlayan

Haluk Şenay

Bu kitabın tüm teknik çalışmaları **ARION Ajans Ltd. Şti.** tarafından yapılmıştır.

Baskı ve cilt:

Can Matbaası

Can Matbaacılık Ltd. Şti.

Davutpaşa cad. İpek İşhanı No:4/7/15

Bayrampaşa – İstanbul Tel: (0212) 613 10 77

Dağıtım Adresi:

Kazım İsmail Gürkan cad. No: 12 Kat 4

Cağaloğlu / İSTANBUL

Yazışma Adresi:

PK 395 34433

Sirkeci / İSTANBUL

Faks:

(0 212) 526 15 91

e-posta:

arion@arionyay.com.tr

<http://www.arionyay.com.tr>

ISBN – 975-571-155-4

Elinizdeki kitabın, roman dizimize dâhil edilip edilmemesiyle ilgili tartışmalarımız sırasında epeyce bir vakit harcadıktan sonra, Anton Çehov'un şu cümlesini anımsatarak başlamak belki de en iyisi: "Yeni biçimlere gereksinim var. Yeni biçimler bulunamıyorsa eğer, hiçbir şey olmasın daha iyi." Ve bu cümleden sonra Yazar'ın, kitabını açıklayan şu cümlelerini de eklersek: "Yeniden Sev Beni, geleneksel roman biçimlerine uymayan, birinci tekil şahsın ağzından yazılmış, öznel bir bakış açısını yansıtan, psikolojik bir romandır. Düz yazının içine yerleştirilmiş şiirsel form ve ritim, içinden seslendirerek okuduğunda, yani yazıyı 'dinlediğinde', okurun kulaklarında müzikal bir etki yaratmaktadır.

Bir nesneye ne kadar yakından bakarsak, o nesne görüş alanımızın o kadar büyük bölümünü kaplar ve kendisi dışında kalan nesneleri görmemize engel teşkil eder. Elinizdeki bu kitap da hayatın merkezine oturttuğu temaya odaklanış biçimiyle, yoğun cinselliği ve saldırganlığıyla, temasının dışında kalan hiçbir şeyi kapsamına dâhil etmeyen bir anlatıma sahiptir." Böylece kitabın durduğu noktayı belirlemek açısından bir fikir ortaya çıkabilir...

Sonuç olarak; kısa ama kitaptaki yönelişi ve kurguyu açıklayabilecek bu birkaç cümleden sonra şunu diyebiliriz; Yeniden Sev Beni, farklı, tepki de çekebilecek kışkırtıcı bir kitap. Birbirinden değişik yaklaşımları üstüne çekeceği keskin! Ortaya çıkacak görüşlerin olumlu veya olumsuz olması, aynı zamanda okurun, "değişik olana, yeni olana" karşı duruşuna da bağlı olarak şekillenecektir.

Okurken kesintisiz bir ritmi yakalayacak ve kitabın sonunu bulana dek de bu ritmin devam ettiğini göreceksiniz!

Arion Yayınevi

*"Yaşam'a ve yaşamın en yüce katı sanata
heyecanın ve güzelliğin gücünü
'mükemmellik'lerden çok "zaaf"lar sağlar."*

Özdemir Asaf

*"İnsana yaşamaya devam etme gücü vermedikten
sonra neye yarar ki sanat? Neye yarar..."*

Charles Bukowski

"Sanatımız var, öyleyse gerçek bizi öldürmez."

Friedrich Wilhelm Nietzsche

17 Kasım

Olmayacak duaya "Âmin!"
Zafere giden her yol iyidir.
Hiçbir şey zaferden daha iyi değildir.

18 Kasım

Aşk acısından kurtulmak için ne yapılır?
Ben tersini yaptım. Resimlerimize baktım, onları
duvarlara yapıştırdım, senden kalan ruj artıklarıyla adını
duvarlara, kapılara, aynalara yazdım. İçtim içtim, ağla-
dım. Birlikte dolaştığımız yerlere gittim, zırladım. Ken-
dime acıdım.
Boğuldum.
Bütün acıklı şarkıları ezberledim. Arabesk oldum.
Her telefonu, her mesajı sen zannettim. Değildin.
Perişan oldum.

19 Kasım

Ben, neyim ki? Ne kadarlık bir şeyim?
Ruhumun hacmi ne kadar ki, kendi kendime ye-
teyim?
Aklım ne kadar ki benim, beni sevmiyorsun diye
seni sevmemeyi becerebileyim? Sevgimin üstesinden
aklımla geleyim?
Senin gözüne giremedikçe, değerli meğerli değı-
lim.
Ne gururum para ediyor, ne kişiliğim.
Yazık bana. Bir hiç olduğumu itiraf ettim işte so-
nunda.

20 Kasım

Bugünlerde yeni bir güne uyandığımda sabahlar bile öyle karanlık, gökyüzü öyle gri, yeryüzü öyle asfalt, binalar öyle beton ki... Bugünlerde her şey bana karşı sözleşmiş gibi sanki.

21 Kasım

Gururun beş para etmediği bu yerde, ne bir şeyler başarmanın, ne ayakta kalmanın, ne kendime saygı duymanın anlamı var.

Çözülüyorum.

Kirliyorum. Temizlenmenin ne önemi var?

Bezginim. Canlı olmanın ne değeri var?

Ben ölümü düşünüyorum.

Yıkanmadım günlerdir. Sakalım da uzamış. Tırnaklarım da. Dişlerim sararmış.

Dağılıyorum.

Evdeyim. Perdeler kapalı. Televizyon kapalı. Kitap kapalı. Telefon kapalı. Burada ölüyorum. Mutlu olmak istiyorum ama nasıl olunduğu hakkında en ufak bir fikrim yok.

Ağlamak çok iyi bir hiledir tiyatrodaki seyirci iyi bir şeyler izlediğini sanır, ayrıca senin çok iyi oyuncu olduğunu -oysa hiledir- gerçekten ağladığında evinde yalnız olursun ve kimsenin umurunda bile değilsindir.

"Hayatın çekilmez olduğu doğruydı, insanların çoğuna öyle değilmiş gibi yapmayı öğretmişlerdi. Arada sırada biri kendini öldürüyor ya da delirip kapatılıyor, ama diğerleri her şey yolundaymış gibi yaşamayı sürdürüyordu."

Charles Bukowski

9 Aralık

Telefon önümde. Ben bekledim. Sen aramadın. Ben yoruludum. Sen beni aramamaktan yorulmadın.

Bir gün daha geçti. Hiçbir şey olmadı.

Doğan yeni günlere dair umutsuzluğum doğrulandı sadece.

Ve yarın da yeni bir gün doğacak, birkaç kez telefon çalacak, sen zannetmeyeceğim bile.

Ve yine hiçbir şey olmayacak. Sadece akşam olacak.

Biliyorum.

Hiçbir şey yapamıyorum.

Sadece "edebiyat" yapıyorum.

10 Aralık

Yine akşam oldu. Ve yine hiçbir şey olmadı.

Ve alevlendi yine serinleyen hüznüler.

Bazen kazanmak bir şeyler kaybettirir, bazen kaybetmek bir şeyler kazandırır, bazen aşk acı verir, ya da her zaman. Kaybettiğimi anladım. Mesaj gelmedi. Telefon çalmadı – sanırım – ve ben uyudum.

11 Aralık

Neden bilmem, hep en büyük acıları ben çekiyormuşum gibi geliyor. Taş gibi sevdiğim için mi, benim hüznüm bir başkasınıninkine beş çekiyor? Bilmiyorum.

13 Aralık

Biliyor musun, bu sabah da ağlayarak uyandım rüyama girdiğin için. Bir de çıplak gözle görürsem seni, yanar gözlerim.

15 Aralık

Kendimi sana tamamen unutturuncaya kadar beklemeyi, beklemeyi, beklemeyi... sonra herhangi bir "0 kilometre" erkek kadar yepyeni, gizemli, yabancı, seni tekrar heyecanlandırmayı, etkilemeyi, seni yeniden "tavlamayı" seçtim.

Haydi, git şimdi sen. Ben, koca bir zamanın geçmesini bekleyeceğim.

Perişan... ama vakur.

18 Aralık

Bana, "Onunki pırlantadan mıydı?" diye soruyor kadınlar. "Nedir onu bu kadar değerli yapan şey?"

"Aşk nedir?" diye sorsalar ya. Aşk budur.

Hatırladığım kadarıyla, seninki pırlantadan falan değildi. Aşkımın sana yüklediği değer yanında, senin gerçek değerinin ne önemi var ki?

Hem, aklıma gelmişken, ne kadar değerlisin ki sen?

Bilemiyorum ne kadar değerli olduğunu, ama çok pahalıymışsın.

19 Aralık

Aşk acısından kurtulmak için ne yapılır?

"Aşk Acısından Kurtulmanın Yolları" isimli bir kitap aradım bugün kitapçılarda saatlerce.

Absürt.

20 Aralık

Haram edilme tehdidi hakkı saklı tüm haklar haram edilse de bana, sevdiğim insanları geri kalan ömrümde bir daha asla göremeyecek olsam hatta, reddedilsem evlatlıktan, gençliğim heba olsa -tüm bunların ve daha fazlasının pahasına- tutkum uğruna takası keşke, keşke mümkün olsa... Werther'den* daha çok acı çeken, ruhunu şeytana Faust'tan** ucuza peşkeş çeker.

* İmkânsız bir aşk uğruna acı çeken ve sonunda intihar eden kahraman. (Goethe)

** Mutluluğu elde etmek için ruhunu şeytana satan kahraman. (Goethe)

"Aklımın karatahtasından silerim de bütün boş anıları,
Bütün kitaplarda yazılan çizilenleri,
Genliğimden, öğrenciliğimden kalanları
Yalnız senin aşkın kalır beynimin defterinde, yapraklarında
Ivır zıvır bütün bildiklerimin üstünde
Yemin ederim, o kalır yalnız."

William Shakespeare

21 Aralık

Hangi kiliseye, hangi camiye, hangi tapınağa,
hangi mabede sığınabilirim?

Mademki bende bu tutku, sende bu vücut var,
sen nefes alıp verdiğin müddetçe bu dünyada senin
vücudundan kutsal yer yok.

Bulunduğun yer cennetindir.

22 Aralık

Neden kimse bana yardım edemiyor? Neden
kimsenin elinden bir şey gelmiyor? Kabahati onlara bu-
luyorum. Mademki bana faydaları dokunmuyor, o halde
hayatımdaki herkesten nefret ediyorum. Ya herkes ge-
reksiz; ya da ben gereksizim. Belli ki, acınacak derece-
de komik ve çaresizim.

23 Aralık

Uyandım. At gözlüklerimi taktım. Onlarsız iyi gö-
remiyorum artık, alıştım her şeye derbeder bir filtrenin
ardından bakmaya; öyle arabesk, öyle trajik.

Ben seni öyle sevdim ki, Ferhat'la, Kerem'le, Mecnun'la
sidik yarıştırdım; ama sen, Şirin'den, Aslı'dan, Leyla'dan pahalı
çıktın.

24 Aralık

Bir gün daha boş geçti.

Bugün bir arkadaşım bana: "İçimden bir ses sizin
yılbaşını beraber geçireceğinizi söylüyor," dedi. Oysa
ben bilirim ki, bir meyhaneyi mesken tutsam kendime,
içsem şişelerce, beklesem gecelerce, kaç yılbaşı gelir
geçer,

"Canan ki Degüstasyon'a gelmez,
Balıkpazarı'na hiç gelmez."

Orhan Veli

"Canan yoksa can gerekmez."

Fuzuli

25 Aralık

Kaç değişik cümle, vurgu ve tonlamayla; kaç fark-
lı jest, mimik ve heyecanla ifade edebilirim sevdami,
aşkıma, tutkumu, kederimi, elemimi, kahrımı, efkârımı,
azabımı, ıstırabımı...

"Ağlasam

Sesimi duyar mısınız mısralarımda?"

Orhan Veli

26 Aralık

Seni ve sana dair her şeyi anlattığım için her
önüme gelene, nerdeyse, artık seninle ilgili hiçbir şeye
kendimi karar veremiyorum. O kadar çok kişiden akıl al-
dım ki, artık onların cümleleriyle düşünüyorum. Haftada
bir psikiyatra, iki haftada bir kahve falı baktırmaya gidi-
yor; bunlarla yetinmiyor, hala, henüz seni anlatmadığım

insanlar kalmışsa hayatımda, onlara on dört aylık ilişkimizin kısa, iki aylık ayrılığımızın uzun özetini, bilenlere de en son gelişmeleri anlatıyor, bütün bu birbirinden farklı kişilerin fikir ve ağız birliği etmişçesine söylediği gibi, her şeyi zamana bırakıyor, kendimi bir roman kahramanı zannederek zamanın içinde sürükleniyor, zamanın içinde kendimi seyrediyorum. Falımda S ve Y harfleri olan bir kadın çıktı adında. Sen misin o yoksa? Seviniyorum.

Yalancıkıtan fallarla, olmayacak dualarla, anti-depresanlarla avutuyorum kendimi. İstisnasız her gece, yeniden benim olmuş görüyorum da seni, rüyalarla mutlu oluyorum. Ve her sabah, elim boş uyanıyorum, çocukluk rüyalarımnda çok istediğim bir oyuncakla oynadığımı görürken uyanıp elimde oyuncak yerine bir hayal kırığı buluşum gibi. Ve her sabah, o hayal kırıkları batıyor ya göğsüme, sana yeniden âşık oluyorum. Gecenin ışıllı düşlerinden gündüzün simsiyah aydınlığına dönüyorum, birkaç saniye içinde, alelacele.

27 Aralık

Telefon çaldı, sen ol istedim, o kadar çok istedim ki, sen değil diye arayandan nefret ettim.

En büyük mutluluk, uğruna en büyük acılar çekilip de bedeli ödendikten sonra gelendir. Peki ya sabrın sonu selamet değilse? Zira ben, sabrın sonuna yaklaştım.

*"Neden yaşıyoruz, neden acı çekiyoruz?
Keşke bilebilseydik..."*

Anton Çehov

Olgunlaşmak... Acı çekip de bağırmamak mı, kollarınla kendine sarılıp başını yere vurarak ağlamamak mı, zorla güzellik olsun diye yalvarmamak mı olgunlaşmak? Kişiliksizleşmek mi yoksa? Oysa ben, yaramaz bir çocuk gibi olan bitene isyan etmek, saygısız ve medeniyetsiz bir vahşi gibi aşkımla seni bezdirmek istiyorum. Oysa ben, haykırmak istiyorum.

28 Aralık

Gel, damarlarımdaki şehvet, dünyevi hazlarla kıvrandıracak bedenini, gel, üstüne ört beni, gel, içine giy beni. Derinde hisset beni, tenine yapışan, vücudunu sınıksız saran bir kıyafet gibi.

29 Aralık

Bugün en yakın arkadaşşıma şöyle dedim: "Uzaktan seni seyreder, sana acır, hiçbir zaman böylesi başşıma gelmez, hiçbir zaman senin durumuna düşmem sanırdım. Manasız bir güçsüzlük abidesi gibi dururdu benim için senin o kadına aşkın. Şimdi, kendimi inkâr edercesine biçare, kendime acıyacak denli perişanım."

30 Aralık

Dün gece yine seni gördüm rüyamda.

Yabani bir tutkunun olası tüm tezahürleriyle karşışıma çıkan, hikâyesi daima önceki gecelerde görülen rüyalarla karışan, yarattığı çağrışımlarla seni bir fetiş nesnesi haline getiren bir rüya daha.

Hangi toplumsal baskıya, hangi ahlaki yargıya prim veririm, hangi medeniyet düşüncesinin, hangi hümanizmin ayıplamalarına aldırış ederim aşkımın önünde? Neden katlanayım ki? Sen bir başka erkeğin olacağına, olma, öl, daha iyi. Hiç kimseye söylemiyorum seni bu kadar patolojik biçimli sevdiğimi. Bozmayalım sürprizimi.

Bak yine bozuldu psikolojim.
Ufaldı, karardı yüzüm, dudaklarım büzüldü, bakışlarım yere düştü, yine hoyrat, yine sevimsizim. Sanki her zamankinden daha bezgin, daha bedbin, daha çirkinim.

*"Değiştir kemancı,
Neden efkârlı çalmıyorsun?
Benim dünyam karamış,
Sen neme acıyorsun?"*

Hırçın dalgaların kayaları dövdüğü gibi dövsün bu sayfalar yüzünü. Avuçlarımın arasına alıp bütün nefretim, bütün kinimle parçalayamadığım, bütün arzum, bütün tutkumla öpemediğim yüzünü.

31 Aralık

Üç saat kalmış yılbaşına, kutlayacak hiçbir şeyim yok benim. Ben hiç senin bensiz mutlu olmanı ister miyim? Birer sırça kadeh gibi kırılsın, parçalansın sevinçlerin.

Bensiz geçireceğin tüm yılbaşı gecelerine, o gecelerde bir sıcak dost meclisinde söylenen, içten gelen bir coşkuyla katıldığın, eşlik ettiğin tüm şarkılara lanet, türküllere lanet.

Yok, doktor, yok. İyi edemedin beni.
Verdiğin ilaçlar durdurmuyor içimde günbegün biriken zehri.

Bir yıl daha bitti...

*"Geçen de,
kalan da,
derbeder ömür..."*

Ömer Kerimol

1 Ocak

Zamanla bütün betimlemeler akıp gidecek ve geriye yalnızca çehreler kalacak. Geçmişte kalmış, eski sigara sönükleri gibi vücudumda, küllenmiş bir takım ve çeşit çeşit fotografik çehreler... Anlar. Kareler. Dondurulmuş hayatlardan kesitler ve flulaşmış, üstünden zaman geçmiş, berraklığını, netliğini kaybetmiş ama birkaçı mutlaka gün gibi aklımda çehreler. Hüzünlerimin çehreleri...

2 Ocak

Seni istiyorum
O kadar imreniyorum ki beni istememene
Sana tapıyorum
O kadar kıskanıyorum ki beni istememeni
Kendimden iğreniyorum

3 Ocak

Konuşulanları dinlemek, dinlemek istememek, bunun için çaba gösterip yorulmak, yine de duymak bu-

tün konuşulanları... Hep bir yerden, bir yerlerden yakalaması söylenenlerin, anlatılanların, birbirinden bağımsız cümlelerin onu, beni, anılarımı, yaşadıklarımı ve artık yaşayamadıklarımı...

"Yak bir puro ve tütür, uzaklaştır berbat dünyayı."
Charles Bukowski

5 Ocak

Bugün kendimi hiç sevmiyorum.

Elime aldığım kitapları birkaç sayfa okuyup bırakıyor, aynada bir insanın ağlarken nasıl çirkinleştiğini seyrediyor, bugün ne kıyafetlerime, ne eşyalarım, ne özüme yaklaşıyorum.

Nereye gider böyle bir anda okunmuş onca kitap, alınmış onca eğitim; nasıl oluyor da hiçbir işe yaramıyor bilgilerim, düşüncelerim, tecrübelerim, anlamıyorum.

7 Ocak

Bir eski zaman hayali kadar güzel Boğaz'ın içinde, bir zifiri mezbelelik iklimindeyim.

*"İstanbul'da, Boğaziçi'nde,
Bir fakir Orhan Veli'yim,
Veli'nin oğluyum,
Tarifsiz kederler içinde."*

Orhan Veli

Karşımdaki ince, uzun adaya bakarken, orada olmak istedim. Bir yatla yakınında demirlemek, yatta onunla sevmek, o adada sevmek, kulağımda uğultulu bir rüzgârın yanında onun nefesini de duymak istedim.

dim. İçimdeki ses çok şey istediğimi söyleyince de, susup uslu uslu kaderime razı olmaktansa, tek kibritle dünyayı ateşe vermek istedim.

Sen, benim hayalimde, uzansan yıldızları bile yakalarsın.

Ama korkarım, bir gün o hayalle yarışsın da yaya kalırsın.

8 Ocak

Sen yaşadığım ev, sen düşüncelerim, sen düşlerim, sen sanatım, sen hayat tarzım.

9 Ocak

Bıktım...

*"Ah bu katı, bu kaskatı beden bir dağılsa,
Eriyip gitse bir çiğ tanesinde sabahın,
Ya da Tanrı yasak etmemiş olsa
Kendi kendini öldürmesini insanın...
Tanrım!
Ne bunaltıcı, ne berbat, ne tatsız,
Ne boş geliyor bu dünya bana.
Ne iğrenç!"*

William Shakespeare

İğrenç...

Bugün, bütün gün, ne güneş açtı, ne ağzımı bıçak. Telefon bile çalmadı. Bırak seni, bugün kimse aramadı beni. Hava, istemediğim kadar soğuktu, yağmur dinmedi bir an olsun, ben sevinmedim, gülmedim, gülümsemedim, bir kez olsun.

Mademki sen beni sevmiyorsun, o halde neden güneş bana göz kırpsın, neden yağmur rahat bıraksın beni, niçin ısınsın hava, telefon niçin çalsın?

Niçin kazansın tuttuğum takım, ya da niçin radyoda sevdiğim bir şarkı çalsın?

Mademki sen beni sevmiyorsun, ihtimal ki bunlara da sen engel oluyorsun; ya ben hiçbirini hak etmiyorum, ya da sen böyle arzuluyorsun.

Ne olursa olsun.

Bugün senden tiksiniyorum.

Ataköy'de, Bakırköy'de, Bahçelievler'de, Beyoğlu'nda, Aksaray'da, Moda'da, Kandilli'de, Anadoluhisari'nde... İstanbul'u yaşıyor su sırada insanlar.

Ben ne yapıyorum?

Bütün duvarlarında adın yazılı bu tapınak çehreli evde, inziva halinde, kös kös oturuyor, kara kara düşünüyorum.

10 Ocak

Bugün bayram. Birileri bir yerlerde bayramlaşıp dururken, öğleden sonra saat 4'e kadar uyudum ben. 21. Yüzyılda bayramlara inanmak ve gereklerini yapmak saçma geliyor. Ardı arkası kesilmeyen bayram tebriği mesajları yağdı telefonuma. Hepsine uyandım, hiçbirine cevap yazmadım, okuyup silip uykuya daldım.

Her defasında aynı rüyaydı gördüğüm: Seninle öpüşüyordum, sen de öpüşmenin ortasında durup beni ne kadar özlediğini söylüyordun. Bense bir rüyadan ötekine inandırıcılığından biraz daha yitiren bu öpüşmelerin gerçekliğinden her defasında biraz daha kuşkulanıyordum. Tanıdık düşlerden kanıksanmış düş kırıklıklarına uyanıyordum.

Ve ne ilkokulda, ne ortaokulda, ne lisede, ne üniversitede bu konuda hiçbir şey öğretmedikleri için, böyle bir durumda ne yapmam gerektiğini bilmeksizin.

Bir kitap okuyup, gerçekliğin sınırlarını aşmak, aşkın ve hayatın sırlarına ulaşmak isterdim. Tek bir kitapla vakıf olabilmek, var olmanın dayanılmaz hafifliği...

İnansam bana seni geri getireceğine, nerde ne kadar kitap varsa yazılmış, gözlerimden kanlar akana kadar, teker teker hepsini okuyabilirdim.

"İrina... Siz güzel olduğunuz için hayat da güzel geliyor bana."

Anton Çehov

Sen bırakınca bütün dünya bıraktı gitti beni.
Yeniden sev beni.

Uzaktaki, benden ve buralardan çok uzaklardaki karanlık bir denizin üstünde, tüm sakinliğiyle yol alan bir gemi, kim bilir, kim bilir ne kadar huzurludur şimdi.

"Ben, acılar denizinde boğulmuşum."
Ümit Yaşar Oğuzcan

Yıllar, yıllar sonra, çocuklarının, hatta belki torunlarının çerçeveletip de salonlarının başköşesine koyacağı o resimde; annelerinin yanındaki o baba, anneannelerinin-babaannelerinin yanındaki o dede, aynı bu sabah gibi bir bayram sabahı mezarına gelip de dua ettiklerinde yanında yatan o ceset, ben olmalıyım. Başkası değil.

Bir akordeon sesi kadar güzel, elle tutulmaz, uzanıp erişilmez kadın.

Gel, özlediğim bütün o şehirleri yeniden fethedelim birlikte.

Gel, izlerini sürelim o masal gibi geçmişin.

Gel, ay ışığı parlaklığındaki sihirli yerini al; masmavi hayallerimle kıpkırmızı fantezilerimin, sevdiğim bütün filmlerin, romanların, şiirlerin içinde.

İçimde kalmış bütün o gümüş renkli çocukluk düşlerimin ısıltısını geleceğe taşı benimle, gel. Gel, bir tepede dans et benimle, gel, Kızkulesi'nde seviş benimle.

12 Ocak

Sana her gün mü yenilmek zorundayım ben, yeter. İzin ver, ben de galip geleyim bir defa olsun.

Seni yenebilmek için senin iznine ihtiyaç duymam ne yazık...

15 Ocak

Benim okumaktan usandığım, ama Rus romancılarının betimlemekten usanmadığı o kuş uçmaz kervan geçmez kasabalar kadar durgun, o hayat soluğu yok-sunu köyler kadar ölgünüm bugün.

16 Ocak

Sen değil miydin göğüs uçlarından tırnak uçlarına kadar bana ait olan, yanılıyor muydum yoksa?

Yanlış mı anlamışım yani, sen onca sevişmenin doruk noktasında, çığlık çığlığa "Seninim ben, sana aidim!" diye inerken?

Belki bir gece vakti, hani olmaz ya, içinden beni aramak gelir de, ulaşamayınca söner o saman alevi gibi bir anlık istek, vazgeçersin diye, uyurken bile cep telefonumu açık tutuyorum.

Nedense, bir haftadır her gece, rüyamda seninle bilmediğim bir yerlere yolculuğa çıkıyorum. Her seferinde, yolculuğun bitiminde, otobüsten iner inmez kayboluyor, yine bilmediğim bir yere giden bambaşka bir otobüse biniyorsun. Seninle beraber olabilmemin tek yolunun senin yanında o yolculuklara çıkmak, nereye gidersen git sürekli peşinden gelmek olduğunu biliyorum. Her yeni yolculukta evimden, şehrimden, İstanbul'umdan biraz daha uzaklaşıyorum; ama durmuyorum, çünkü sen de durmuyorsun, sen hiç durmuyorsun, bir otobüsten ötekine koşuyorsun, bazen sırf seninle beraber olabilmek için neleri feda ettiğimi, neleri gözden çıkardığımı düşünüyorum... ama peşinden koşmaktan vazgeçmiyorum, yorulmuyorum. Bazı geceler yakalıyo-

rum seni, yeni bir yolculuğa çıkıyoruz, sen cam kenarında oturuyorsun, seni güldürüyorum, gülüyorsun, seviyorum; bazı geceler yetişemiyorum sana, kaçırıyorum, çoktan bir otobüse binip gitmiş oluyorsun; bazen kaybediyorum seni kalabalıkta, bazen karanlıkta, yok oluyorsun. Biliyorum ki o otobüslerden birinde bir cam kenarında kendi başına gayet mutlusun, hiç de beni beklemiyorsun, olsun, ben seni istiyorum, sen de beni isteyene kadar beklemek istiyorum. Yanına gelmek için hemen bir otobüse binıyorum ama yoksun, bulamıyorum, neredesin, neredesin, yoksun işte, biliyordum, bir yerde tökezleyeceğimi, bir yerde seni kaybedeceğimi biliyordum. Ne kadar zormuş izini sürmek, ne kadar boşmuş seni sevmek. Yanımda sen olmadan hareket ediyor otobüs, bu sefer ben cam kenarında oturuyorum, yanımda bıyıklı bir adam oturuyor. Senin yanında kim oturuyor? Bu gerçek olmamalı, bu gerçek olamaz, lütfen gerçek olmasın; bir kâbus olsun bu lütfen!

Uyanıyorum, evet kâbusmuş, şükür ki kâbusmuş, rahatlıyorum.

Artık nasıl kalmışsa içimde, birlikte çıktığımız tatliller, gördüğümüz şehirler, şehirlerarası otobüsler, nasıl kalmışsa içimde, var sen hesap eyle.

Freud olsa böyle yorumlardı herhalde.

Arkadaşlar çağırdı yine, bilmem kaçınıcı kere. Sabahlara kadar muhabbet etmeye, içmeye, gülmeye, eğlenmeye. Eski günlerdeki gibi...

Oysa hiçbir şey eskisi gibi değil.

Beni aralarına alıp esprileriyle neşelendirebileceklerini düşünüyorlar. Ne sevimli bir düşünce bu böyle.

Anlamazlar; boğazında yumruk gibi bir ağırlıkla insan içine çıkanın her espride ağlayacağı gelir.

Her şey boş, her yer çorak gelir.

Meğerki kalabalıklar içerisinde yapayalnızım, meğerki kurşun işlemez derecede sağlam yalnızlığım, bu yabancı yalnızlık bana, kalabalıkları ürkütecek gibi gelir.

Dünyayı yerinden oynatabilirim, ama canım istemiyor.

Ne işime yarar seni geri getirmeyen bir icat, bir buluş, bir felsefe, bir devrim, bir ilke, bir inkılâp, bir kut-sal kitap? Var mı faydası?

Ne yapayım bana seni geri getirmeyen bir Rönesans'ı?

Yeniden sev beni.

17 Ocak

Saat 00.01.

Doğum günümün ilk dakikası. Ara hadi. Hadi ara. Arasana. Aramayacak mısın yoksa? Aramıyorsun. Saat 00.01, doğum gününe gireli bir dakika oldu, sen bir dakikadır aramıyorsun. Oysa öyle sevmen gerekirdi ki, beni doğum günümde ilk arayan kişi olmak için, saati gece yarısına kurmuş bekliyor olmalıydın. Yetmemeli, saati kurmuş olmana rağmen saate güvenmemeli, ne-redeyse son yarım saattir tetikte, bir gözün cep telefonundaki, bir gözün televizyonun sol alt köşesindeki saatte, dakikaları, sonra saniyeleri saymalıydın. Hatta bu-

tün bunları, bir hafta öncesinden planlamalıydın. Öyle sevmeliydin.

00.05

Beş dakika oldu. Aramadın. Belli. Aramayacaksın.

*"Yaşadığım bu günleri unutmak zor,
Geceler boyu beklemek nedir, onu bir de bana sor,
Çok özlemek ve sevmediğini bilmek,
Sonu gelmez acılarımla beraber.
Erkekler ağlamaz sil gözyaşını"*

Nilüfer Yumlu

03.00

Anlaşıldı.
Yatıyorum.
Cep telefonumu da ilk kez kapatıyorum.
Yok, vazgeçtim. Yeniden açıyorum.
Seni seviyorum.
Yeniden sev beni.

12.22

Uyandım. Günaydın. Ne mesaj çekmişsin, ne aramışsın.

Doğum günümde de aramayacaksan, ne zaman arayacaksın peki?

Arma dur, daha on bir saat otuz sekiz dakika var, ararsın belki.

Kendimi kandırmakta öyle ustayım ki.

15.55

*"Ah ölelim artık
Bitsin bu delicesine koşu
İspanyol meyhanesi yerin dibine batsın
Yeter yeter
Öleceksek ölelim"*

Ümit Yaşar Oğuzcan

Daha ne yaşıyorum?

17.45

*"Adam dertli
Adam darmadağın
Dokunsalar ağlayacaktı"*

Ümit Yaşar Oğuzcan

Doğum günümü hatırlayanlar aradılar, kutladılar.

*"Telefon çaldı
Sen zannettim
Heyecanlandım
Ama bu sefer ağlamadım"*

Okay Erdiç

Cep telefonuma gelen her mesaj, yeni bir umut, yeni bir yıkılış...

*"Bu kaçınıcı çalınışı kapımın
Bu kaçınıcı sen değilsin başkası"*

Kayahan Açar

23.50

On dakika kaldı. Eee?

23.59

Son bir dakika. Hadi ama.

Belki de ilk dakikasında değil, son dakikasında
aramayı düşündün, beni bekletmek istedin bütün gün.

00.00

Evet.

18 Ocak

Ben aradım.

*SENİ UMUTLANDIRMAK İSTEMEDİĞİM İÇİN DÜN
SENİ ARAMADIM, DOĞUM GÜNÜNÜ KUTLAMADIM.*

*"O gördüklerimi gören de ben,
Bu gördüğümü gören de..."*

William Shakespeare

*"Taş olduğu içindir dedim
Rıhtım taşları erimediye"*

Ümit Yaşar Oğuzcan

*DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN. YARIN GELİP
EŞYALARIMI TOPLAYACAĞIM. SEN EVDE OLMA,
ÜZÜLÜRSÜN.*

Lütfen biri beni gelip öldürsün.

19 Ocak

Eve girdi.

Papatyaları gördü.

Koridor boyunca yürüdü, yerdeki papatyaları topla-
yarak.

Yatak odasının kapısını açmadan önce, anahtar
deliğinden sarkan papatyayı da aldı.

Eşyalarını topladı.

Gitti.

Eve girdim.

Papatyaları göremedim.

Çiçek kokan çöp kutusunu neden sonra fark et-
tim.

Koridor boyunca yürüdüm, ağlayarak.

Yatak odasının kapısını açmadan önce, derin bir
nefes aldım.

Eşyalar toplanmış.

Gitmiş.

"Eşyalar toplanmış

Seninle birlikte

Anılar saçılmış

Odaya her yere

Sevdiğim o koku

Yok artık bu evde"

Mehmet Teoman

20 Ocak

Su dolu bir kova, temizlik malzemeleri ve bir bez. Dün gece başladım, tam yirmi dört saat sürdü, ama bitirdim, bu gece bitirdim, adını rujla duvarlara yazmışım ya, bütün o duvarları sildim. Teker teker, bastıra bastıra, duvarları kazırcasına sildim. Bütün gücümle. Sanki o güzelim pembe yanaklarını parçalarmışçasına, bütün hayal gücümle.

Sildiğim her bir harfiyle bütün hırsım, bütün hıncımla sevişircesine; o, şiir gibi, üç heceli, beş harfli adının.

"Ben şair, sen baştan ayağa şiir"

Ümit Yaşar Oğuzcan

Çivi çivi söker, derler. Sen bana çivi mi çakmışsın, kazık mı kakmışsın, bilmezler.

"İğrenç kaderim, ölümden karanlık kaderim benim..."

William Shakespeare

21 Ocak

Yine boğaza karşı oturuyorum. Kafamı kaldırdığımda, şu anda, gözüme çarpan ilk kadına, ilk bakışta âşık olabilmek isterdim. Belki senden ancak böyle kurtulabilirdim.

*"Eski bir sevdadan kurtulmuşum;
Artık bütün kadınlar güzel;
Gömleğim yeni,
Yıkanmışım,
Tıraş olmuşum;
Sulh olmuş.
Bahar gelmiş.
Güneş açmış.
Sokağa çıkmışım, insanlar rahat;
Ben de rahatım."*

Orhan Veli

Nerde o günler?

Bir koku duyumsardım: Bana yapış yapış bir sevişmeyi çağrıştıran bir kadın parfümü. O parfümden almıştım sana, sevişmelerimizden önce de özellikle sıkıtırırdım, hatırla; şimdi yine orada burada, aynı kokuyu duyumsuyorum da...

Burnum çok iyi koku alıyor, kulaklarımda Boğaz'a karşı çay içmeye gelen kadınların şuh kahkahaları, gözlerim aşkın gözleri gibi bakarkör, gözümde emektar at gözlüklerim, sıfatım erkek, süngüm düşük.

Hayır, sözlerle değil, eylemlerle ifade etmeliyim sevgimi.

Yoluna güller dökmeliyim.

Sen de isteme yoluna döktüğümü kelimeye dökmemi.

Çünkü aşkı söylemek polemik, aşkı görmek ömür. Bak, gör ve yeniden sev beni.

Dağları delmek mi?

Dağları yiyebilirdim.

Denizleri aşmak mı?

Okyanusları içebilirdim.

Bir işe yarayacağını bilseydim...

Nerde ne kadar yol varsa, toprak, asfalt, patika, hepsini teker teker yürüyebilirdim.

Teker teker hepsini çıkabilirdim, nerde ne kadar merdiven varsa...

Ferhat* olmak kolay, iş Sisyphos** olmakta.

Bütün kötülüklerle birlikte bir de umut çıkmış Pandora'nın kutusundan, dayanma gücü versin diye insanlara. Bence umut, o kutunun içinde kalmış.

22 Ocak

Dün gece, yatmadan hemen önce, sıra bildiğim Arapça dualardan sonra ettiğim Türkçe duaya geldiğinde, keşfettim ki Allah'a dua etmiyor, Allah'la pazarlık ediyordum.

"Bana onu nasip eyle. Ant olsun ki, bir gün aşkım bitse bile, bir gün başka kadınlara âşık olmaya başlasam bile, onu terk etmeyeceğim. Bana, ömrümün sonuna kadar, istesem bile, ondan başka bir kadına dokunamayayı nasip eyle."

* Sevddiği için dağları delen efsane kahramanı.

** Kocaman bir kayayı, beyhude yere, durup dinlenmeden, çıplak bir dağın tepesine çıkarmaya çalışan mitoloji kahramanı. O, kayayı dağın tepesine çıkardığını sandığı zaman, kaya her seferinde yeniden aşağı yuvarlanır. Böylece Sisyphos, sonsuz bir döngüde, umutsuz ve çaresiz, çabalar durur.

Tehlikeli sular.

"Hayırlı ya da hayırsız, fark etmez, yeter ki sen bana onu nasip eyle, senden hayatım boyunca başka hiçbir şey istememeye ant olsun."

Cahil cesareti.

Allah'ın kulu olmayı, tutkularının kölesi olmayla değiş tokuş.

İdealleri feda, istikbali heba, imanı peşkeş.

*"Ya Rab bana cism-ü can gerekmez
Canan yoksa cihan gerekmez"*

Fuzuli

Âmin.

Dualar kabul olmazsa, sabır tükenir, ardından Allah'la böyle pazarlıklar gelir.

O da tutmazsa, daha büyüğünü yaparız, büyü yaparız.

Sisyphos'tan daha çaresiz olan, ruhunu şeytana Faust'tan ucuza pazarlar.

Ne şanslı adammışım ben bir zamanlar; seninle sinemalara gider, elini tutar, saçlarını koklarmışım, kulağına bazen romantik, bazen edepsiz sözler fısıldarmışım. Şimdi oturmuş birlikte izlediğimiz o Yunan filmi-nin acıklı melodilerini dinliyorum, duvarlar beni seyrediyor, ben ağlıyorum.

"Ağlama," diyordun, "Ağlama ne olur." Ben karşımda ayrılmayalım diye yalvarıyordum, sense "Yapma böyle," diyordun, "Üzülüyorum." Çay içmiştik, ne kadar peçete verdilerse o kırılalı bardaklarla birlikte, ben hepsini sırlıklam etmişim gözyaşlarımı kurulamaktan; "Böyle yaparsan kalkar giderim," diyordun; ama ben öyle yaptım. Sen gittikten sonra da çok ağladım hatta, evde ağladım, Beyoğlu'nda İstiklal Caddesi'nde, Üsküdar'da motor iskelesinde ağladım. Ama sen görmedin hiç... Hiç arayıp da "Ne olur ağlama," demedin. Daha çok peçete ıslattım, sokakta ağladığımı görmesinler diye peçeteleri ağızma-gözümeye-yüzümeye bastırdım, kimse görmedi beni ağlarken; ama herkes hıçkırıklarımı dinledi, tutamadım.

Aşk nedir?

Mademki sana aşığım, o halde sen benim olmadıkça senden nefret eder, bir gün öldüğünü duyarsam, çok üzülür ama bir yandan da rahatlarım.

"Öl!" de öleyim,
yahut öl de, kurtulayım.
Aşk budur.

23 Ocak

Seninle tiyatroya gitmiştik, hatırlıyor musun? Komedi-ydi oyun. Perde açıldı, Alman İmparatoru'nun hizmetkârı, arabesk bir şarkı söylemeye başladı. Koyuverdik kahkahayı şarkının sözlerini duyar duymaz. Hatta sonra, ne zaman birbirimizi güldürmek istesek, hep bu şarkıyı söyledik.

Neden?

Çünkü bayağı, ucuz, hatta gülünç derecede kalitesiz gelirdi bize, ikimize, şarkının sözleri, acıyı ifade biçimi. Öyle değil miydi?

Değilmiş meğer.

"Bir kere de bana ihtiyacın olsun
Bir 'Alo' de, gelmezsem gençliğim solsun"

Acıların bile estetik yaşandığı filmler gibi değil hayat. Çekici kılmıyor esas oğlanı çektiği acılar. Yaşanmış acı-tatlı ne varsa, hani bir an olsun gelir de esas kızımızın hatırına, dönmez koş koş filmlerdeki gibi, hatıraların hatırına.

Soğuk, ıssız, yapayalnız bir hayatla cezalandırıyorlar adamı. Adam, cennetten kovulmuş Âdem gibi hissediyor kendini. Cennetten kovulup dünyaya gönderilmiş Âdem kadar tiksiniyor dünyadan. Ve bir ömür süresi, kendini onu cennetten kovana beğendirebilmek, o cennete layık olduğunu ispatlayabilmek çabasıyla geçiyor. Yeniden cennetine girebilmek için, yol, yeniden gözüne girebilmekten geçiyor.

Ben de aynı şeyi yapmıyor muyum?

Bulunduğun yer cennetindir.

Yeniden sev beni.

Âdem'den daha zavallı olan, ruhunu şeytana Faust'tan ucuza satar.

Aklıma geldi, bir film vardı, adam kızı sever, kız bırakıp gider, adam yaşamaya devam eder, mevsimler hızla geçer... Adam, her gün evinden işine yürüyerek giderdi, o yolda ilerlerken önce kar yağdı, sonra yağmur, ardından güneş açtı, yeniden bahar geldi. Bir senenin geçişi böyle temsil edildi. Ne kadar kolay...

Oysa günler, mevsimler kadar uzun ve bir film şeridi gibi geçmiyor hayat gözlerimizin önünden.

*"Sensizliğin acısını sen nereden bileceksin?
Sen hiç sensiz kalmadın ki
Mevsimleri saymadın ki..."*

İlhan İrem

24 Ocak

Aşk adına, güneşin altında söylenmedik şey yok.
Peki, ben ne yapıyorum?

Ben, yeniden söylüyorum.

Aşk adına, güneşin altında bir daha hiçbir kadına
söylemeyeceğim şeyleri.

Hayatın boyunca, sana, bir daha asla söylenmeyecek şeyleri.

Haykırıyorum duysana, aşk için adanmış bütün
adakları, edilmiş bütün duaları, yazılmış bütün mektupları, şarkıları, şiirleri.

26 Ocak

Bedenimin ağırlığı altında ezilsin, şehvetle kıvransın bedenim, aldığı zevkle al al olsun elmacık kemiklerin, kulağıma "Bir daha hiç ayrılmayalım, olur mu?" diye fısılda, ben titreyip bembeyaz ırmaklar gibi akarken içine cennetin.

31 Ocak

Nasıl bir kasvetin içine düşmüşüm ben böyle?
Dualarımı bile, kabul olmayacağını bile bile etmişim,

"Bugün, o gün," diye uyanıp seksen altı sabah, seksen altı akşam yeniden yenilmişim, her Allah'ın günü Allah'a biraz daha gücenmişim.

Ben, eskiden, yani küçükken, mesela ortaokuldayken, her gece, yattığım yerden yıldızlara bakardım. O yıldızların içinde en parlayana âşık olduğum kızın adını verir ve ışığının altında uykuya daldardım, o ulaşılmaz zannettiğim kızın adını verdiğim yıldızın. Oysa sen, bana, sevişirken terimizi birbirimize bulaştıracak kadar yakın olan kadın, evet, aynı kadın, sen, şimdi bana yıldızlardan da uzaksın, geçmişini yeniden yaşamak kadar imkânsızsın.

Nasıl olur? Nasıl?

"Durumlar nasıl da değişiyor, hayat nasıl da aldatıyor bizi..."

Anton Çehov

Lanet olsun, lanetler olsun ne varsa zamanla değişen, başkalaşan; kahrolsun akan zamana ayak uyduran, kendine yabancılaşan insan.

Seni de bir yıldızla benzettim ya, senin kadar yıldız düşün başıma. Al da başıma çal benim çocuksu kurgularımı. Haykır yüzüme karşı hayallerime layık olmadığımı, yüzüme tükürür gibi. Alay et, kahkahalar at, küçümse, aşağıla beni. Gözbebeklerinin içinde görevim acziyetimi, sefaletimi, hiçliğimi. Sonra defol git, ben hiç kırıklarım ile tamamlarım resmi.

Meğerse aşkmış yeryüzündeki cehennem.

Hiç düşünmemiştim.

*"Daha ne olsun?
Cehennem önüne mi gelsin?"*

William Shakespeare

1 Şubat

Artık fiziksel bir acıyla hissetmeye başladığım ümitsizliği, beynimin içi kanıyor sanki, ufacık bir umut olsun ne olur, isterse düştüğüm uçurumda tutunacak bir dal, o da yoksa düştüğüm denizde sarılacak bir yılan da olur.

Allah!
Büyüksen büyüklüğünü göster.
Ya al bu derdi benden, ya da bana onu geri ver.
Ya da, evet, al canımı.
Hafızamı.
Ya ben öldüğümde, hafızam ölmezse?
İşte o zaman ölsem bile unutamam acımı.

Aşk acısından kurtulmak için ne yapılır?
Bir kurtuluş reçetesi yazabilmek isterdim. Oysa sayfalar dolusu, bomboş bir roman tek yazabildiğim.

Dile söylemesi kolay, kalem yazması.
Ama adama koyar, yazdığını yaşaması.

Un ufak olmuş bir un kurabiyesi olmuşum.
Aşk nedir?
Aşk, sensin.

Ben seni mi daha çok özledim, geçmişte seninle olan beni mi?

Beni terk eden senden mi daha çok nefret ediyorum, şimdi sensiz kalmış benden mi?

İsteddiği oyuncak ısrarla alınmayan bir çocuk gibiyim.

En sevdiği oyuncak elinden zorla alınmış bir çocuk gibi.

Nasıl dayanıyorum, nasıl yaşıyorum hala, bilemiyorum.

*"Bir sevmek bin defa ölmek demekmiş.
Bin defa ölüp de ölememekmiş."*

Feridun Hürel

Öpüşmeyi değil, öpüşürken kollarını boynuma dolamanı; sevişmeyi değil, seviştikten sonra omzuma bir öpücük kondurmanı istiyorum ben.

Ya da çocuk olmak istiyorum yeniden. Ne kadar güzelmiş meğer dünya çocukken.

Ve ne kadar baktanmış o pek murat edilen büyümek; ne kadar sertmiş büyüüp de yüz yüze kalınan "gerçek".

2 Şubat

Böyle yaşanmaz. Ölümünden sonra yaşam varsa, böyle ölünmez. Böyle olunmaz.

Kânaat getirdim ki ölünce bile kurtulamayacağım, öyleyse ne yapacağım?

Saat 20.00.

Beyoğlu'nda bir kafe, önümde bir sütlü kahve, karşımda yeni bir dişi, gayet seksi bir hatun kişi. Bu kaçınıcı deneme bilmiyorum, ben hala nelerle uğraşıyorum? Artık bende mantıktan eser yok, oysa mantığımız olmazsa nerede kalır insanlığımız, hayvandan ne farkımız kalır? Ne bu kepezelik böyle, bağladığım şu ümitlere, umduğum şu medetlere bir bak, kendimden tiksiniyorum düşündükçe; ama başka çarem var mı benim, başka çarem kaldı mı ki benim, daha ne kaldı acaba denenmedik, söyleyin, onu da deneyeyim.

02.00

Evdeyim. Geceyi onun evinde geçirmekti, onunla sevişip seni üzerimden silkmekti niyetim... Ama sana ihanet ettiğimi hissettim, vazgeçtim.

Daha önemlisi, Allah'la yaptığım pazarlığı hatırladım.

Eğer ona dokunsaydım, pazarlığı bozmuş olacaktım.

Şartlara sadık kaldım.

Gömleğimi çıkarırken burnuma geliyor üzerime sinmiş kokusu. Bu gömleği çöpe, kendimi banyoya atıp, bir lağım borusundan çıkmışçasına, iştahla yıkıyorum, kirlerimden arınıyorum. Bu kez üzerimden seni değil, onu ve onunla birlikte, tüm başka kadın ihtimallerini silkiyorum.

Seni seviyorum.

Yeniden sev beni.

3 Şubat

Dün geceki kızdı az evvel telefondaki. Ağlıyordu. İlk defa onu reddeden bir erkek, evine giren, ama yatağına girmeyen, onun baştan çıkarıcı cazibesine karşı koyabilen tek erkekmişim ben. Hem de neden? Kendisini terk edip giden bir kadına duyduğu aşk yüzünden. Böyle erkek bu devirde zor bulunurmuş. Benim gibi erkeklerin nesli tükenmeye yüz tutmuş... tutmuş bana âşık olmuş. Dahası, seni çok merak ediyormuş. Deliler gibi kıskanıyormuş seni. Bir kadın senin yerinde olmak için neler vermezmiş ki. Sen ne kadar körmüşsün ki ve hatta ne kadar aptal, sahipsiz bırakmışsın böyle antika, böyle nadide bir eseri, böyle romantik bir erkeği, yani beni.

O kız, benim gibi bir erkeği istemediğin için, senin aptal olduğuna emin, benim arkadaşlarımsa, dün geceki gibi bir kızla yatmadığım için, benim.

4 Şubat

Yine aynı yerde, boğazın içinde çay içiyorum. Yine seni düşünüyorum.

Âşıklar mı benim gibi olur olmaz her şeyi gözünde büyütüp paranoyak olur, yoksa benim gibi paranoyaklar mı olur olmaz herkesi gözünde büyütüp âşık olur?

Seni, başka bir adamla düşünüyorum. Senin yüzünün yanında bir erkek yüzü. Kim, bilmiyorum, tanımiyorum, herhangi bir erkek, belki kel, belki değil, belki bıyıklı, belki değil, umurumda değil. Sadece başka bir

erkek, sadece ben değil. Karşılıklı otururken düşünüyorum sonra, sen ve başka bir erkek. Yaptığı esprilere gülüyorsun, göz göze geliyor, gözlerini kaçırıyorsun. Adını, başka bir erkeğin adıyla düşünüyorum. Ses uyumu yakalamaya çalışıyorum. Bir gelin arabası görüyorum sonra, arka camında pembe bir A harfi, erkeğin adının baş harfi mavi, sonra bir evlilik töreni, ayağına bas ge-yiği, evlilik cüzdanı, adın yerli yerinde, de, soyadının yeller esiyor yerinde... Adının yanında başka bir soyadı, o başka erkeğin soyadı. Evlilik cüzdanını karıştırıyorum, iki vesikalık fotoğrafa takılıyor gözüm bu defa; birini ilk defa görüyorum, birinin aynısından cüzdanımda taşıyorum hala. Nikâh şahidini düşünüyorum. Başka bir erkekle evlenmene şahitlik ettiği için şehit etmeyi planlıyorum onu. Gelinliğini düşünüyorum, sonra gelinlik fantezim geliyor aklıma, gelinliğini çıkarmadan seninle gerdeğe girmeyi... Gerdek! Gerdeğinizi düşünüyorum, hayır, düşünmek bile istemiyorum... ama düşünüyorum. Neden bu kadar paranoyak olduğumu da, neden sana bu kadar âşık olduğumu sonra; belki de aşk paranoyak yapıyor adamı, belki sadece paranoyaklar âşık olabilir, belki de aşk paranoyanın ta kendisi...

Gerdekte kalmıştık, evet, gerdekte. Seksi nasıl bambaşka bir havaya bürüyor bu söz, oysa kim bilir evlenmeden önce kaç kez seviştiniz, kim bilir bu kaçınıcı sevişmeniz? Siz gerdeğe giriyorsunuz; aman Allah'ım, "biz" değil, "siz"... siz sevişiyorsunuz, siz seks yapıyorsunuz, hem de tüm ihtirasınızla; ne kadar hayvani içgüdüünüz varsa, içinizdeki hayvanı ortaya çıkarıyorsunuz; evlendiniz ya mesutsunuz, gelecekten umutlusunuz, ah, ne kadar iğrençsiniz, ne kadar uzun seviştiniz böyle, ne bitmez enerji, ne doymak bilmez tutku bu böyle, yetmedi mi, bana inat mı yapıyorsunuz siz... Siz bana kötülük yapıyorsunuz! Bir çözüm, bir çözüm bulmalıyım, bu işe bir çözüm bulmalıyım, bir çözüm düşün-

nüyorum, siz deliler, çılgınlar, hayvanlar gibi sevişiyorsunuz, bir çözüm düşünüyorum... Salyalar saçarak öpüşüyorsunuz, bir çözüm düşünüyorum... Ter boşanıyor bedeninizden, birbirine karışıyor testosteronla östrojen... ah, ben o östrojenin bir miligramı için kaç yılını verirdim; gençliğimi, canımı verirdim. Konuşmalarınız anlaşılmıyor, bir çözüm düşünüyorum... İnemeler duyuyorum, beynim çalışmıyor, hiç bu kadar heyecanlı bir çift görmemiştim, aklım karışıyor, bir çözüm düşünüyorum... Bir çözüm buluyorum! Siz gerdeğinizi yaşıyorsunuz, ben ne yapıyorum; ben evinizi yakıyorum... Allah'ım ne kadar güzel yanıyorsunuz, ama hala ayrılmıyorsunuz, tek vücut gibi yanıyor, tek vücut gibi ölüyorsunuz. Ölürken bile kötülükten vazgeçmiyor, ölmeden önce birbirinizin üstüne zevk sıvılarınızı fışkırtıyorsunuz.

Nerde ne kadar şüphe, ne kadar kuşku, ne kadar korku varsa taşıyarak, sana güvenmeyerek, kendime hiç güvenmeyerek, tüm çıplaklığımle, güçsüzlüğümle, acizliğimle Boğaz'a karşı çay içiyorum. Yine aynı yerde, yine seni düşünerek.

Kapatsalar beni bir sanatoryuma hasta diye, veya bir tımarhaneye deli diye, sana oradan bile ilan-ı aşk edecek kadar sevgim, sana oradan bile zehrimi kusak kadar kinimle.

Belki de kötü biriyim ben, ama şu ana kadar benden iyi birini tanımadım.

*"Kim dayanabilir zamanın kılıncına
Zorbanın kahrına
Gururunun çiğnenmesine
Sevgisinin kepaze edilmesine"*

William Shakespeare

Seni bana geri getirmediikten sonra, dua etmek neye yarar? Neye yarar beddua etmek, elini tutan eller taş kesilmediikten sonra?

*"Dilerim Tanrı'dan ki, sana açık kucaklar
Bir daha kapanmadan kara toprakla dolsun,
Kan tükürsün adını candan anan dudaklar,
Sana benim gözümle bakan gözler kör olsun!"*

Faruk Nafiz Çamlıbel

Neye yarar intizar?

Ne işime yarar bir öğreti, beni teselli etmediikten sonra? Sabreden "derviş" olmak neye yarar, muradına eremedikten sonra, "ermiş" olmak neye yarar?

Bana ne tarihten, coğrafyadan,
bana ne fizikten, kimyadan,
bana ne ilkeden, ülküden,
bana ne dünyadan, ülkeden,
bana ne savaşırlardan,
bana ne barıştan,
bana ne yaşamdan,
ölümden bana ne?

"Bana seni gerek seni."

Yunus Emre

5 Şubat

Rüyamda seni gördüm yine.

Ayrılıktan bugüne, doksan gün geçti ve doksan gece, ve ben seni gördüm rüyamda, tam yetmiş dokuz kere.

Boğaz'da bir kafede oturmuş çayımın gelmesini değil; Bostancı'da bir psikiyatri kliniğinde oturmuş sıramın gelmesini bekliyorum. Televizyon açık, sesi kısık, bir müzik kanalında acılı şarkıların kliplerini izliyorum, ses duyulmuyor ama senden sonra teker teker özdeşleştiğim için bütün arabesk şarkılarla, klipi tanıyor, melodiyi biliyor, sözlerini şarkıcının ağzına uydurarak içimden tekrarlayabiliyorum.

Birazdan içeri gireceğim, doktorun karşısına geçeceğim, yine aynı sözleri söyleyeceğim, yine senden bahsedeceğim, yine aynı taktikleri alacağım, tamam, doktor; aramayacağım.

"Arama."

"Tamam... Aramam."

"Sana dönmesini istiyorsan aramamalısın."

Taktiğe inandım. Aramadım. Dayandım. Daha dayandım. Sonra daha da dayandım. Gözümü telefona dikip bekledim her gece, saatlerce. Aramadın. Aramak için dayanılmaz bir istek duyduğumda, artık kendime karşı koyamayacak olduğumda, yenilip çözülmemek için, aramamak için, cep telefonumu kırdım. Sonra iki yumurta birbiriyle tokuştı, her zamanki gibi ben kırıldım; sen kazandın, ben aradım.

6 Şubat

Dün gece, camın önüne bir sandalye çektim, oturdum, trafik lambasını seyrettim, kaç saniye kırmızı, kaç saniye yeşil yanıyormuş, saydım, bir buçuk dakikamı buna

harcadım, hatırladım, aynı şeyi on yıl önce de yapmışım, evet, değişen bir şey olmamış, saniyeler aynı kalmış, sadece ben yaşlanmışım.

Nefesimle cama hohladım, bugünün üstüne adını, yanına kendi soyadımı yazdım.

Bu gece dikilirken yine aynı camın önünde, kendiliğinden buğulandı da cam verdiğim nefesle, adınla soyadım belirdi birden, camın dün gece hayalimde eşim olduğun yerinde.

7 Şubat

Yapacak bir şey yok.

Akşam saat 20.00'den, gece saat 02.00'ye kadar İstiklal Caddesi'nde yürüdüm bir aşağı bir yukarı.

Neden?

Bilmem.

Belki seni görürüm diye.

Bir kaç kez gördüm de.

Önce yürüyüşünü, sonra yeşil pardösünü, sonra kıvrık saçlarını, sonra da endamını gördüm.

Nasıl daralmış ki dünyam, senden başka bir şey görmüyor, herkesi sana benzetiyorum.

Yine benzetmişim.

Beyoğlu'ndan Taksim'e, Taksim'den Beyoğlu'na, saat 20.00'den saat 02.00'ye, kat ettim İstiklal Caddesi'ni, tam otuz üç defa.

Nasıl bir cendere içindeyim ki, kışın karı seyretmek, yazın rakı içmek için çıktığım şu balkonun, şimdi bende yarattığı tek çağrışım, intihar etmek.

Saat, sabaha karşı 04.00.
Balkon.

Saat 04.41.
Yatağıma döndüm.

Kırk dakika, ölüme yakın olmak, bir anlık kararlar bu hayattan, bu cendereden, bu cehennemden sıyrılma nasıl olurdu, onu düşündüm.

İki yıl birlikte olduğu sevgilisi tarafından terk edilmiş bir arkadaşım vardı. Terk edildikten sonra yeniden birlikte olabilmek için tam yedi yıl kızın peşinden koşmuş, yalvarmış, yakarmış, ayaklarına kapanmış, kapısında yatmıştı. Ama olmadı. Olmadı. Olmadı.

Ve bir gün, kıza bir mesaj çekti.

Yedi yıl peşinden koşturduktan sonra.

"Allah belanı versin!"

Düşündükçe gülmem geliyor bu trajik, bu komik, bu trajikomik vazyete.

Aynı şeyi ben de sana söylemek istemişim, söylememiştim, seni aradığımda, bana, "Eee, neler yapıyorsun üzülmeekten başka?" dediğinde.

Porno film izliyorum.

Hiç farkında değildim, yeni farkına vardım, neredeyse iki aydır mastürbasyon yapmıyorum. Filmi izler-

ken önce canım filmdeki kadını çekti, filmdeki adamla özdeşleştim bir an, o kadınla seks yapan ben oldum, sonra o kadın sen oldun; seni istedim, sonra o adam geçen gün ben Boğaz'da oturmuş çay içerken seninle gerdeğe giren adam oldu. Porno izlerken yine gözümde canlandı birden sen ve seviştiğin bir eloğlu; oysa ne güzel de boşalacaktım, nasıl rahatlatacaktım kendimi iki ay sonra, hatta tam zevkin doruklarına ulaşmıştım, ağlamaya başladım.

Çıplak karnıma sperm yerine gözyaşlarım damladı.

Bunları bir erkeğe yakıştıramadım.

8 Şubat

Okumayı söktükten sonra, ilkokul birinci sınıfta, annemle babamın eve aldığı gazetelerin ilk okuduğum köşesi astroloji olurdu. Önce kendi burcumu okurdum, sonra koç burcunu. Çünkü sınıfta âşık olduğum kız, ilk aşkım, Özge, koçtu. İlkokul üçte, balık burcunu okumaya başladım, ilke için. İlkokul beşte Hande için aslan burcunu, orta birde Yasemin için yengeç burcunu, orta ikide Deniz için kova burcunu, orta üçten lise üçe kadar Hale için ikizler burcunu, üniversite birde Gamze için yay burcunu, üniversite ikiden mezuniyete kadar başka bir Deniz için yeniden aslan burcunu, Deniz ile yaşadığımız ayrılıklarda araya giren Seda için koç, Eda için oğlak burcunu ve en son, senin için ve hala, senin için, yeniden okumaya başladım; ilk aşkımın burcunu.

Erkeğe bak. İşe gidiyor çalışıyor, askere gidiyor savaşıyor, güçlü erkek, cesur erkek, gururlu erkek. Nerede o şimdi? Tanıyamıyorum kendimi.

Nasıl kaybedebilirim bilincimi, hastaneye kaldır-sınlar, uyuştursunlar, uyutsunlar beni; uyuyarak yaşlan-sam tez elden, bir an evvel ölürsem.

Ben öyle bir gam yedim ki, artık ölsem de gam ye-mem.

Doktor, "Zamanla düzelirsin!" diyor, "Zaman en iyi ilaçtır!" diyor, gel gör ki o ilaç için gençliğim harap olu-yor, o ilacı içtikçe ömrüm eksiliyor.

9 Şubat

Uzun, çok uzun bir zaman sonra, ilk defa, seni görmedim rüyamda. Bu defa, doktoru gördüm, doktorun karşısında oturmuş, ona senden bahsediyordum.

Ve hayatımda ilk defa, kendimi sayıklarken buldum. Uyandığımda, tam da, "Doktor, o bana dedi ki..." diye başlayan bir cümle kurduğumu duydum.

10 Şubat

Sabah yüzümü yıkayıp apar topar sokağa attı-ğımda kendimi, ıslak yüzümü acıtan rüzgâr o kadar acımasız ki, her sabah, sabah sabah, dünyaya gün yü-zü görmemiş küfürler etmek geliyor içimden. Kaçmak istemediğim için artık gerçeklerin sertliğiyle yüzleşmek-ten, bıraktım üç gün önce, günde üç posta içtiğim anti-depresan haplarını ve bu üç günde, günde üç posta ağ-ladım, aldığım üç posta ilaç yerine. Üç gündür hava daha soğuk, dünya daha renksiz yine, yine var olmak dayanılır gibi değil, yaşamak becerilir gibi değil yine.

Üç gündür öyle dalgınım ki, sonunda karşıdan karşıya geçerken araba çarptı bugün. Koluma. Oysa bir

adım önde olsaydım, keşke bir adım önde olsaydım, ne güzel, şimdi kalmazdım.

11 Şubat

Ölüme yakın olmak nasıl bir şey? Balkondan atlayarak bir anda ulaşmaktan vazgeçtim; onun yerine, ölüme, yemek yemeyerek, yavaş yavaş yaklaşmayı seçtim... İki saat önce.

12 Şubat

Dört saattir durmaksızın yürüyor, yirmi dört saattir yemeksizin yaşıyorum. Hiç açlık hissetmiyorum. Yaşarken, yavaş yavaş, saat saat ölüyorum. Telefonum bu yirmi dört saat boyunca hiç çalmadı, kimsenin umurunda olmadan, kimsenin merakını celbetmeden ölüyorum. Kimse ağlamıyor henüz benim için, kimse yakınmıyor. Ben musalla taşına konulunca başlar ancak feryat figan, tabutuma sarılanlar mı dersin, ayakta duramayip bayılanlar mı dersin, sonra da unuturlar; ya ne yapsınlar, unutmasınlar mı, unutsunlar tabi, unutsunlar. Unutulacağım...

Ve bir gün sen de unuttuğunda, yokluğa karışacağım ben de, silinecek, kaybolacağım.

13 Şubat

Ölüme üç öğün daha yaklaştım bugün.

Gündüz bir arkadaşım ile görüştüm. Aldım onu Çengelköy'e götürdüm. Sonra aldım karşıma derdimi döktüm. Yeniden yalnız kaldığımda, sorularımın hiçbirine cevap, sorunlarımın hiçbirine çözüm bulamadığımı gördüm. Akşam sırayla iki arkadaşım ile telefonla konuştum. Kalbim daha da buruldu. Saat 23.00'te dışarı çık-

tım, başka bir arkadaşına gittim, bu sefer de ondan medet umdum, derdim anlattıkça büyüdü, anlattıkça daha kötü oldum. Saat 00.30'da, eve dönüş yolunda, kendimi her zamankinden daha yalnız bulduğumda, anladım ki kaç kişiyle konuşursam konuşayım, yok; ne doktordan, ne dostlardan bir fayda.

Verdikleri akılları dinlerken tek, bir tek sorudan başlayan, fakat gittikçe çoğalan bir sorular silsilesi vardı aklımda:

Nasıl olur, nasıl olur ki, iç içe geçmiş cinsel organlarımız kadar birbirimize yakın olmuş, sevişirken aynı ritmi, orgazm olurken aynı anı tutturmuş, şehvetten iki başlı, dört kollu, dört bacaklı, bir penis, bir vajinalı mitolojik bir yaratık olmuş; o çiftleşen bir çift vücut, nasıl olur ki birbirine böylesine uzak düşer şimdi?

Bir zamanlar üzerinde hüküm sürdüğüm, saltanat sürdüğüm, sefa sürdüğüm vücuda neden hükmedemiyorum şimdi?

Açlıktan ellerim titriyor, başım dönüyor, gözlerim kararıyor ama Allah kahretsin, ben hala seni düşünüyorum. Ne yapsam aksini beceremiyorum.

Devasa bir orduyla, tanklarla, toplarla, tüfeklerle, bombalarla, füzelerle, uçaklarla, gemilerle, acımasız askerlerle seni yer ile yeksan etmek, seni haritadan silmek istiyorum. Ah, çürümüş yürekli kadın, bir keré yetmez, bir kere beni kesmez, seni bin kere öldürmek istiyorum.

Nedir çağdaşlık, nedir modernlik, nedir batılılaşma isteği? Başkalarının koluna girip yürümesini, başkalarının koynuna girip sevişmesini hazmetmek mi bütün tutkularımın yöneldiği nesneyi? İtler yiyip hazmetsin öyle medeniyeti.

İsmim, cinsiyetim, dinim, milliyetim, mesleğim, memleketim ve daha ne kadar kimliğim varsa, hepsinin üstünde şimdi kahrolası sevgim; kahredici kinim.

Yıllar önce, amcamın karısından boşandıktan sonra şu sözleri söylediğini hatırlıyorum:

"Onu başka bir erkeğin kolunda görürsem vururum!"

Yıllar önce bir çocuk olan ben, çocuk aklımla, o zamanlar kırk beş yaşlarında olan amcama inanamamış, ona bu düşüncesinin saçmalığını anlatmaya kalkmıştım. Şimdi gayet iyi anlıyorum amcamın o zaman bana söylediği lafı:

"Sen daha çocuksun, büyüünce anlarsın aşkı."

Kaç kitap okudum kim bilir, vakıf olabilmek için yaşamın sırrına, sen gittikten sonra. Yüzlerce, binlerce sayfanın içinde hayatın anlamını aradım. Tek bir satıra, tek bir cümleye razıydım. Gel gör ki, o sırra bir satır arasında dahi rastlamadım.

Dışarıda aramayı bıraktım sonra, kendime döndüm, içime baktım, kilometrelerce yürüdüm, kilometrelerce düşündüm, tek başıma. Elime hiçbir şey geçmedi, geriye hiçbir şey kalmadı, yorulmaktan başka.

Ölümün kıyılarında dolaşmak bile veremedi o sırrı bana. Bu yüzden son verdim topu topu kırk sekiz saat sürmüş bu açlığa, bu ölüm orucuna.

"Dağ başında
Rastladım ak sakallı birisine
Bin yıllık bir halıya bin yıldan beri
Bağdaş kurmuş bir çınar gibiydi
Sordum ona,
Aşk ne ustam
Hayatın sırrı ne?
Tepeden tırnağa aşığım ben
Koskoca bir hayat var önümde.
'Sevda kuşun kanadında
Ürkütürsen tutamazsın
Ökse ile sapanla
Vurursun da saramazsın
Hayat sırrının suyunu
Çeşmelerde bulamazsın
Ansızın bir deli çaydan
İçersin de kanamazsın' "

Cem Karaca

Sen nasıl senden güzel kadınlardan bile güzel olmayı başarabiliyorsun, nasıl?

Nasıl başarıyorsun, anlat, doğadan bile, sanattan bile güzel olmayı?

Nasıl beceriyorsun, içtiğim sudan bile, Yahya Kemal'in bir tepeden baktığı İstanbul'dan bile aziz olmayı?

Harem'e gittim. Herhangi bir şehirlerarası otobüse binip, bu aziz şehirden siktirip gitmekti niyetim. Çünkü bıktım artık kaloriferli, televizyonlu, cep telefonlu, rahat, lüks ve konforlu yalnızlıktan; bilgisayarla, kitaplarla, müzikle çevreli sessizlikten, dostlarla, psikiyatrılarla, İstanbul'la çevreli sensizlikten.

Cep telefonumu kırdığım için kimsenin bana ulaşmasına imkân yoktu zaten. Bir çayhanede altı saat oturup

on iki çay içtikten ve ellerinde valizleriyle kim bilir nereye giden yüzlerce yolcuya ait bir takım hikâyeleri kafamda evirip çevirdikten sonra, yüzlerce yolcunun yüzünü inceledikten ve o yüzlerde yüzlerce mutsuzluğu gördükten sonra, Harem'den kalkan ve Türkiye'nin dört bir yanına giden otobüslerin hiçbirinde, ne de gittikleri yerlerde bir umut olmadığını anladıktan sonra, gitmeyi değil, kalmayı seçtim. Boğaz'da olmayan bir umut mu vardı Ankara'da, İzmir'de; mutluluk Anadolu'da ya da Ege'de miydi, Beylerbeyi'nde, Çengelköy'de değil de? Bilinmeyen hikâyelere ihtiyacım yoktu, kendi hikâyemi ait olduğum yerde kalarak yazmam gerekiyordu.

Gece saat 02.00'de kalktım o çayhaneden, geçtim o otobüs şirketi çıkırtkanlarıyla meğhul ve sefil şehirlerarası yolculuk hayallerinin içinden, çıktım Harem'den. Yürüyerek Üsküdar'a geldim, iki sosisli yedim, yanında limonata içtim, yürüdüm. Kuzguncuk... Devam ettim, gece saat 03.00 olmuştu, dünyam gece kadar karanlık olmuştu, güneş hiç doğmayacaktı sanki, sabah hiç olmayacaktı. Ölüler yaşayanlardan mutluydu, umutsa hiçbir yerdeydi. Yürüdüm... Astsubay Okulu'nun oraya geldim. Mezarlığın demir kapısı açıktı, içerisi zifiri karanlıktı, girdim, korkmadım. O kadar mutsuzdum ki korkmadım. O kadar acı çekiyordum ki daha kaybedecek neyim vardı... korkmadım. Mezarlıkta oturdum, denize baktım, düşündüm, o mezarlardan birinde yan yana yatsaydık keşke diye düşündüm. Ayakuçlarımdan beynime bir sıcaklık yayıldı bir anda, kızdım sana; başkasıyla evlenir de bir gün bir mezarlıkta bir başka erkekle yan yana yatarsın diye kızdım. Bunu engellemeliydim; ya benimle yatarsın aksi halde seni öldürmeliydim! Seni kendi ellerimle öldürmek zorunda kalacağım için üzülecektim. Mezarlıktan çıktım, tünelden geçtim; o kadar karanlıktı ki tünel, yolumu el yordamıyla buldum

duvarlara tutunarak. Beylerbeyi'ne geldim, iskeleye indim, o soğukta, bir bankta uyuyup donarak ölmek istedim. Ya da zatürree olmak... ama sana o kadar kızgındım ki, vücuduma yayılan ateş o kadar yakıcıydı ki, soğuktan değil, sinirden titredim. Kanlıca'ya kadar yürüdüm, gün aydınladı. Kanlıca'nın tepesinde başka bir mezarlıkta kendime güzel bir yer buldum, oraya yatıp uyudum. İşe gitmek mi? Mezarda yatıyorum diyorum, işin sözü mü olur, hayattan istifa ediyorum.

İnsan, normal, sosyal, toplumsal bir varlık kimi zaman; âşık, anormal, asosyal, münzevi bir yaratık zaman zaman.

Yıllarca okur, mimarlık, inşaat mühendisliği öğrenir, yıllarca inşaatlarda çalışır ameleliği öğrenir, sonra yüzlerce metrelik bir gökdelenin planını, hesaplarını ve ameleliğini tek başına yapar, beni yeniden sevmen için, o koca yapıyı tek başına, yek başına inşa ederdim, santim santim.

Ve senin dudaklarının arasından çıkacak tek bir sözle, o yapıyı gözümü kırpmadan yıkabilirdim.

14 Şubat

Uyandım. Bugün sevgililer günü, değil mi? Evet, öyle.

Yanı başımdaki mezar taşına baktım. *Hüvelbaki - Abdülhak İlhami -Doğum 1 Ağustos 1934, Ölüm 14 Şubat 1996 -Ruhuna Fatiha.* Demek, sevgililer gününde ölmüş bir adamın yanında uyumuşum. Benim ondan ne farkım var peki?

Üşüdüm. Kanlıca sahilindeki kafeye indim, cam kenarına oturdum, bir çay söyledim. Bu kez, uzak şehirlere giden mutsuz yolcular yerine, 14 Şubat'ı Kanlıca yoğurdu yiyerek kutlayan mutlu sevgilileri izledim. Hesabı kredi kartımla ödedim. İlişkimiz bittiği halde sana aldığım o koyu yeşil paltonun bitmeyen taksitlerini hala ödediğim kredi kartımla. Ne yazık ki birileri mezarlığa kadar zahmet edip cüzdânımı çalmamış ben uyurken, ne yazık ki beni hala bu dünyaya bağlayan bir kaç nesne var bu yüzden; para gibi mesela, kredi kartı gibi... Öyleyse ne gerek var para harcamaya, nasıl olsa daha dolmadı kredi kartımın limiti, benim kart faizinden, banka haczinden çekinecek kentsoyluluğum mu kalmış ki? Hiç yakışıyor muyum şu kafeye ki, saçları jöleli, röfleli, balyajlı; sakalları, koltuk altları, apış araları traşlı; çiftleşmeye hazır ve nazır çiftlerle çevrili... Oysa benim insan içine çıkmaya hakkım yok. Hele böyle insanların içinde olmaya hiç yok, üstüm başım çamur içinde, saçım sakalım birbirine karışmış, koltuk altı kıllarım uzamış, apış aram kim bilir ne halde, bir insanı bile andırıyorum sanki.

Henüz yirmi dört saattir kayıbım. Bir kaç gün sonra aramaya başlarlar beni. Önce annem, sonra annemin telaşla ortalığı velveleye vermesiyle babam belki, bu arada dostlardan belki bir, belki ikisi ve tabi işyeri sahibi. Arasalar da bulamazlar. Sen? Sen arar mısın? Sen kalkıp beni bulur musun? Yıllarını verip, geceyi gündüzlere katıp, çalışıp didinip; bir gün bir yerde, belki bir dağın tepesinde, belki bir okyanusun dibinde, hatta kolaylaştırıyım işini; şu boktan, şu aziz şehirde, ben kazan sen kepçe arar da bulur musun? Ben tencere sen kapak olur musun?

Asla!

Sen yapmazsın, ben yaparım.

Çocuk muyum ben?

Bunun için utanmalı mıyım?

*"Ben derim utanma, iftihar et; sevmeyenler utansın
Aşksızlığa mahkûm edildiysek bu dünya yansın."*

Sezen Aksu

Kadın. Erkeği apış arasındaki kuyudan doğuran ve erkeği ömrü boyunca o kuyuya tutsak kılan yılan.

"Yılan, yılan, yüze gülen zehirli yılan.

Yaz aklım, yaz defterine, yaz şunu:

Güler yüzlü, hep güler yüzlü bir insan

Zehirli bir yılan da olabilir

Buna inan."

William Shakespeare

Kanlıca'dan ayrıldığımda hava kararmıştı. Kafeden çıkar çıkmaz üşümem yeniden başlamıştı. Yürüdüm. Şarkılar söyleyerek, hüznümü perçinleyerek, Kadıköy'e dek. Moda sahiline yürüdüm oradan da. Kayalıklara oturdum, karanlıklara baktım, balık tutan bir adamla muhabbeti koyulaştırdım, onun termosundan demli bir çay içtim, denizi seyrettim, adam hiç gitmesin istedim, adam gitti, kayalıklarda yalnız kaldım, sanki bütün şehrin elektriği kesilmişti, sensizlik kadar karanlıkta kaldım, hem üşüdüm, hem ağladım.

14 Şubat'ta ölmüş Abdülhak İlhâmi. Benim gibi... İnsan fani, Hüvel baki.

Kayalıkların üzerindeki rüyamda, 14 Şubat'ta, Beyoğlu'nda, beni öptüğünü gördüm önce. Sana "Seni seviyorum," dediğimde, "Ben de seni," dedin bana. Beni özlediğini söyledin, hem de nasıl özlediğini, çok özlediğini. "Boynumdan öp," dedin beni. Öptüm, dudaklarının aralandığını gördüm, inlediğini. "Bana zaman ver," dedin rüyamda ve ben sana zaman verdim. Haftalar geçti, aylar geçti, yaz geldi, sen gelmedin. Ben ayağına geldim, sonra, ağladım karşında. Yalvardım. Beni sevgililer gününde öptüğünü, zaman istediğini hatırlattım; sen her şeyi unutmuş gibiydin, hiçbir şeyi hatırlamadın. Güzel başlayan rüya kâbusa dönüşmek üzereydi; kalktın gittin yanımdan, koştum arkandan yetiştim, nefes nefese kapandım ayaklarına. "Yeniden sev beni!" diye haykırdım sana. Ellerimden tuttun, ayağa kaldırdın, öptün dudaklarımdan, aylar sonra, bir kez daha, öpüştük. "Seni seviyorum!" dedim; "Ben de seni!" dedin, gittin. Koşamadım arkandan, telefon ettim, elimde kırıdığım cep telefonum vardı; rüya bu ya, kırık olmasına rağmen çalışıyordu her nasılsa, aradım. Benimle bir daha görüşmeyeceğini söyledin, beni sevmediğini, iki dünya bir araya gelse benimle olmayacağını, ne yatakta ne mezarlıkta benimle yatmayacağını söyledin. "Yine mi hatırlamıyorsun beni öptüğünü?" dedim; "Hani bana beni sevdiğini söylemiştin?". "Hatırlıyorum," dedin. "Elbette hatırlıyorum. Daha önce de hatırlıyordum, sevgililer gününde canım çekti seni, öptüm, pişman değilim, ister öpmem, ister öperim! Sonra unuttum seni, hiç düşünmedim, aklıma bile gelmedin, evet, demek ki kalbimde kalmamış senin izin. Dün de öptüm, evet, ama bu kez canım istemediği halde! O halin neydi öyle İstiklal Caddesi'nde, ayaklarıma kapanmış, "Yeniden sev beni!" diye yalvaran, gözyaşlarıyla sümükleri birbirine karışan zavallı bir adam! Ne adamı, çocuk gibiydin! Beni de rezil ediyordun gelene geçene. Seni tuttum kaldırdım bir

an önce, bir an önce de öpüp gittim; oracıkta senin yüzünden daha fazla rezil olmayayım diye. Kendine saygın yok, bana da yok, ne hakla kepaze ediyorsun beni cümle âleme?"

Uyandım. Neyse ki rüyaymış.

Terk edenin vicdanı sızlamaz mı, bir katilinki kadar olsun?

Terk eden de suçlu değil midir, bir katil kadar olsun?

Terk etmenin bir sorumluluğu yok mudur, öldürmek kadar olsun?

Aşk nasıl puşt bir şey ki böyle, zamanında vücut vücuda, dudak dudağa, göğüs göğüse sevişir; birbirini sonsuza dek sevmeye yeminler etmeye girer; sonra gün gelir, aynı sevişmeleri ve orgazmlardan sonraki barışık sessizliğin içindeki o aşk yeminlerini birleştirip, başkasının içine boşalır ve boşaltırız.

Mademki terk ettin, al silahı, çek, vur beni! Tam olsun ölümüm, tam olsun cinayetin ki, bir katil kadar suçun, bir katil kadar sorumluluğun olsun. Çek, vur beni ki, senin de bir katil kadar vicdanın olsun.

Kendi inisiyatifimle bıraktım ilaçları. Yere düşeyim de, asfalta çarpar gibi çarpsın yüzüm gerçeklerin sertliğine, yüzümün derisi yüzülsün diye.

Sen bir gün başka bir erkekle seviştiğinde, o erkek sanki sadece seni değil, beni de düzmüş olacak. Çok yakın zamanda, belki benden kısa, belki benim boyumda biri seni, hayat da böylece beni becerecek,

biliyorum. O adamın seni her düzüşünde hayat da kendi penisini bir lağım borusu gibi benim anüsümden bağırsaklarıma kadar sokacak, içimi o borudan akan iğrenç ve yemyeşil bir utançla, bir eziklikle, bir yenilmişlikle dolduracak. Hayata karşı ambalajından çıkarılmamış kutsal bekâretim bozulacak, geriye silinmeyen izleriyle Yeşilçam filmlerinin iğfal edilmiş genç kızlarına mahsus kirli bir geçmiş kalacak.

15 Şubat

NASIL, BEĞENDİN Mİ AŞKIM? BU SİYAH TANGAYI SENİN İÇİN ALDIM.

Bir başka erkek için siyah bir tanga giyeceksin. Bana söylediğin bu sözleri sevişmeden önce ona söyleyeceksin. Sonra, öpüşmelerin ve kıyafetler henüz çıkarılmadan yapılan sürtüşmeli ön sevişmenin zevkiyle ıslanan vajinanın, dip noktasında bir ıslak hale yarattığı o siyah tanga, hayvansı arzularınızın ve ateşli heyecanınızın aceleciliğiyle gelişigüzel fırlattığınız yerden, tüm ayrıntılarını seyredecek, tüm nida ve inlemelerini dinleyecek o çamura batası sevişmenizin.

Sen gittikten günlerce sonra açmaya cesaret edebilmiştim bütün o külotlarının, sutyenlerinin durduğu çekmeceyi. Acıyla ve günün birinde bir başka erkeğin sana ve dolayısıyla bunların hepsine sahip olacağını düşünerek; düşünmek istemeyerek, seyrettim onları. Kokladım. Düşündüm.

"Evde kimse yok, yalnız ben varım ve işte, hepsi elimde; siz külotlar ve sutyenler, hepiniz elimdesiniz. Artık benim olmayan bir kadına aitsiniz ama elimdesiniz. Başka erkeğe yâr etmem sizi. Siz sutyenler, başka bir erkeğin, sahibinizi soyamak için uzanıp kopçanızı çözmesine ve siz külotlar, başka bir erkeğin bir an önce o gizli hazineye ulaşmak için sizi sıyırıp indirmesine izin vermem. Hayır! Bu kadarı çok fazla. Böyle hayat olmaz. Bir insana böyle hayat verilmez, ey Allah! İsyan ediyorum sana!"

16 Şubat

"Kadın, güçlü erkek sever! Dişi hayvan erkeğini, en kuvvetlilerin arasından seçer! Kadın, karşısında dimdik duran erkek ister! Ağlama, yalvarma kadının karşısında, gururunu ayaklar altına alma, güçsüz olma."

Bunlar söylendi bana, onlarca defa...

Bir varmış, bir yokmuş.

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, pireler berber iken, develer tellal iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken, bir uçurumdan aşağı düşmek üzere olan bir adam varmış... Uçurumun kenarında duran kadına elini uzatmış, onu tutsun diye, onu bırakmasın diye. Onu kurtarsın, çeksın çıkarsın diye... ama kadın onu tutmaz, yalnızca seyreder ve böyle bir durumda bile, adamın vakur olmasını; yardım dilenmemesini, yalvarıp yakarmamasını, ağlayıp haykırmamasını istermiş. Mağdur değil mağrur durmasını istermiş.

Âlâ...

Oysa ne zaman ki kan akar adamın yüreğinden, de o kan bir türlü pıhtılaşmaz, ne zaman ki adamın yüreği yara olur da o yara bir türlü kabuk bağlamaz, işte o zaman insan olur o adam. Ey çürümüş yürekli kadın, yürek çürükleri tenekeyle kaplı kadın!

17 Şubat

"Bana bir erkek bunları yapsaydı, herhalde oturur ağlardım."

Hadi yahu?

"Hiç bir kadın böyle bir aşka hayır diyemez."

Hadi canım.

"Eşyalarını almaya geldiği gün, duvarlara rujla yüzlerce defa yazılmış adını, salondaki, odalardaki, koridordaki onlarca gülü, açık bırakılmış televizyonda, fonda bir Yunan müziği eşliğinde dönen fotoğraflarınızı gördüğünde, gözleri dolacak. O saatten sonra o televizyonu kapatıp, o gülleri çöpe atıp, girdiği odalarda gözüne gözüne giren, duvarlara yazılmış adını görmezden gelip, umarsızlık ve kayıtsızlıkla eşyalarını toplayıp gidebileceğini hiç sanmam."

Hadi oradan.

Siz benim kiminle dans ettiğimin farkında değilsiniz.

19 Numaralı otobüs-Kadıköy-Kayışdağı

Kadıköy'den biner, İçerenköy'e kadar el ele gider, senin evin asansörüne girer, girer girmez de sevişmeye başladık. Senin yatak odana, ayıbın olduğu yorgan altına ve son olarak da birbirimizin içine girene kadar kendimizi zor tutardık.

15 Numaralı otobüs-Üsküdar-Beykoz

Boğaz'ın küçük semtlerinde gezmek için bu otobüse binerdik. Vaniköy'den geçerken, Kandilli'den, günün birinde denize bakan o villalardan bir tane de sana alacağımı söyler, hangisini istediğini sorardım; gülerdik. Yeşilçam filmlerinden çıkma bir replikle, "Seni saraylarda yaşatacağım!" derdim, çünkü sen benim kraliçemdin. Sonra sen gittin, film bitti, masal yitti. Ben tacımı, tahtımı, krallığımı bırakıp istifa ettim. O sarayları yıktım viran eyledim, oysa iki gönül bir olunca samanlık seyran olurmuş, sen gidince ben o samanlıkları yaktım kül eyledim.

Boğaz'ın karanlık sularının üzerinden geçen gemileri seyrediyorum.

Ölülerin arasındayım yine; bu kaçınıcı gece, mezarlıktayım. Nerede yaşam? Beyoğlu'nda bir barda mı yoksa bu akşam? Neye benziyor kendisi, nasıl bir şey acaba, çekici elmacık kemikleri ve nemli dudaklarıyla içki içen, kahkahalarla gülen, baştan çıkarıcı dansıyla bir femme-fatale mi mesela? Kimin için dönüyor dünya? Her gün, yaşamın aralanmış dudaklarını emmeye alışmış, var oluşlarının anlamını her gün o dudaklarla yaptığı şehvetli tükürük alışverişlerine bağlamış canlılar... var olmakla yaşamayı bir sananlar... sadece kendilerini adamdandan sayanlar... ölüleri insan yerine koymayıp, onları kendi içki, dışkı, sperm, egzost, kusmuk, kan ve irin

dolu yaşam alanlarının, o pırıltılı alemlerinin dışına atanlar... ölümlerden tiksinenler, onları tecrit edenler, ölümden korkanlar, onu yadsıyanlar... anlamsız var oluşlarına haz dolu, mizah dolu, seks dolu bir gün daha katabilmek için sıkı sıkıya sarılanlar sağlığa; bir gün daha erteleyebilmek için gelmeyi mezarlığa; evet, onlar için dönüyor dünya. Bizim için, Abdülhak İlhami ve benim için dönecek değildi ya.

Meyhanedir dünya, kerhanedir, bardır, pavyondur, sermayedir, otoparktır, otoyoldur, otomobildir, giyimdir, kuşamdır, yataktır, döşektir, zevktir, şehvettir, renktir, ışıktır, sestir, iştir, güçtür, süstür, püştür, şöhrettir, ündür, konfordur, lükstür, makyajdır, parfümdür onlar için. Ama bir mezarlık, asla ve kata o dünyaya ait değildir!

Dünyaya ait olmayan bu yerde, Boğaz'ın karanlık sularının üzerinden geçen gemileri seyrediyorum. Abdülhak İlhami yanımda Fatıha bekliyor, mezar taşında öyle yazıyor, ama ben ona Fatıha yerine şiir okuyorum.

*"Bu gemi bir kara tabut.
Bu deniz bir ölü deniz.
İnsanlar ey, neredesiniz?
Neredesiniz?"*

Nazım Hikmet

Ne şimdi her biri birer acıya dönüşmüş anılara dayanacak gücüm var benim, ne de gizli bir bildiğim. Öylesine bomboş, öylesine savunmasızım ki, delik deşik oldu benliğim. Her Allah'ın günü bir gedik daha açılıyor içimde. Önceki günlerde açılmış gedikler de büyüyor git gide, ruhum ayaklarımın altında, ben seni bekliyorum.

Yeniden sev beni.

Aşk başka şey, hayat başka. Hayat yumuşak dudakları öpmek, pürüzsüz bedenlerin üzerinde kaymak belki... Lâkin aşkın dudakları sert, sevişmesi vahşet!

Aldım bu gece, mezarlıkta içtim bir şişe şarap
Ağzımda şarap kokusu uyusam, daha da uyanmasam ya Rab

Geceleri mezarlıkta yatmak daha güvenli; adamın karşısına evde korkunç sürprizler çıkabiliyor. Bazen yeni yıkadığın bir yastık kılıfını geçirirsin de yastığın üstüne, başını yastığa koyup o yeni yıkanmış kılıfın deterjanlı kokusu burnuna gelir aldığın ilk nefesle, başın yastığın üstünde, ağlamaya başlarsın, temiz yastık kılıfını tuzlu gözyaşlarınla ıslarsın.

Neden?

Çünkü bir an, başını şimdiki gibi yapayalnız yastığa değil de, kadınının kucağına ya da göğsüne gömdüğün günler gelir aklına... Onun aynı çamaşır makinesinde, yeni yıkanmış külotunun da, sutyeninin de, aynen böyle koktuğunu hatırlarsın. Kokulu deterjanlar ürettikleri için bilim adamlarına ağız dolusu küfürler, lanetler, beddualar yağdırırsın. Her yerden anı, her yerden acı fışkırır evde, istesen de kurtulamazsın.

Mezarlık daha güvenli!

18 Şubat

Balkondan atlamaya yanaşmamıştım ya, sana şimdi bir üstgeçitten bakıyorum aziz İstanbul.

Cevizlibağ'dayım; üstgeçitte tek başımayım. Otomobiller sanki üstüme üstüme geliyor, rüzgâr üstüme esiyor, yağmur kararlı üstüme kusuyor, hava karardı üstüme çöküyor.

Bir anlayabilsem.

Ya bütün dünya birlik olmuş benimle savaşıyor, ya da sonunda geldi koydu beni bu üst geçide, terk etti dünya; unuttu beni, şimdi kendi keyfine bakıyor.

Ne kadar soğuk, ne kadar karanlık, ne kadar gürültü, ne kadar uğultu, ne kadar esintili, ne kadar umut kırıcı bir yer burası.

Rüzgâr tokat gibi çarpıyor adamın suratına yalnızlığını. Bir şemsiyenin altına sığınmış, birbirlerine sokulmuş sevgililer geçiyor yanımdan. Gözyaşlarım mı, yağmur mu bu süzülen yanaklarımdan? Ne yapmalıyım? Nereye gitmeliyim? Nasıl etmeliyim? Neden yaşamalıyım, niçin ölmeliyim? Kimdir derdime çare olacak? Kime söylersem derdimi derman bulacak? Abdülhak İlhami'yi özledim. Kanlıca'daki mezarlığı mı özledim. Ne işim var benim burada? Topkapı'da! Şimdi bıraksam kendimi şu altımdan geçen arabaların üstüne bir anda, gömerler mi beni Kanlıca'ya, Abdülhak İlhami'nin yanına?

Bana bunları yaşıyorsun ya, aşk olsun sana. Ama benden başkası asla âşık olmasın sana.

Deseler ki, *"Bu dünyada, bir şeyi ama yalnızca tek bir şeyi değiştirme hakkın olsa neyi değiştirdin?"*, ben dünyanın düzenindeki en büyük kusuru düzeltirdim.

Tüm âşıklar adına:

"ZORLA GÜZELLİK OLSUN!"

Olmaz mı? O halde Werther Lotte'yi öldürsün, Treplev Nina'yı dövsün.

Ben senin kanına giremeyeceksem, senin kanın kurusun, kalbine girmeyeceksem eğer, kalbin dursun.

İşte o zaman, seni Abdülhak İlhami'nin yanına gömeceğim.

Kaç gündür dışarıda yatıyorum. Üzerimde hep aynı kıyafetler, kokuyorum; ne balkon, ne üstgeçit, ne günlerce aç kalmak, ne mezarlıklarda yatmak götüremedi beni yaşamın kaynağına, özüne; hayatın anlamına, tözüne.

Eve dönüyorum. Banyo yapıyorum, tıraş oluyorum, dişlerimi fırçalıyorum, tırnaklarımı kesiyorum, kıyafetlerimi değiştiriyorum. Şu bana âşık olan kızcağızı arıyorum, hani o gece onunla yatmamıştım ya; anlaşılmayı bozuyorum, zaten anlaşmada Allah'ın imzası falan da yoktu, ben kendi kendime gelin-güvey oluyordum. Şimdi kendi kendime değil, o kızla gelin-güvey oluyorum. Kusura bakma Abdülhak İlhami, bu gece senin değil, onun yanında yatıyorum.

19 Şubat

Gecelerce ölülerin yanında uyumaktan ne farkı varmış âşık olmadığın bir kadının yanında uyumanın? Bu da işe yaramadı, daha nerede arayabilirim, deneyecek ne kaldı?

Gece gece çığlıklarıyla komşuları uyandıracak denli vahşi şekilde sevişen o kızın, şu an yatağında mışıl mışıl uyuyan bu kızcağız olduğuna inanmak zor. Onu uyandırmadan, sessizce yataktan kalkıyorum, giyinip evden çıkıyorum. Sonrası malum. Yine eve geliyo-

rum, gömleğimi çıkarırken burnuma geliyor üzerime sinmiş kokusu; gömleği çöpe, kendimi banyoya atıyorum; hırsıyla keseleniyor, kurtlar gibi acıkmışçasına temizleniyorum. Kirlerimden arınıyor, katharsise ulaşıyorum.

Banyodan çıkıyorum. Üzerimde senden kalan pembe börnoz, yatağımıza yatıyorum. Özlemişim onu, üzerinde yatmayalı kaç gün oldu, uyuyorum, rüyamda seni görüyorum. Yaşamışsın, yaşlanmışsın, görmüşsün, geçirmişsin; gün olmuş başka erkeklerle sevişmiş, gün olmuş yapayalnız kendini tatmin etmişsin... ve bir gün ölmüşsün. Seni almışlar, bu eve getirmişler, kazmışlar kazma kürekle, cesedini bu yatağa gömmüşler. Ben itiraz ediyorum, "Onu Kanlıca'ya, Abdülhak İlhâmi'nin yanına gömecektim," diyorum. Bana "Abdülhak İlhâmi sensin ya," diyorlar.

Uyandım. Yataktan kalktım. Kalkar kalkmaz rüyamı hatırladım, bir daha bu yatağa yatamayacağımı anladım. Hatta bir süre bu eve adım atmamalıydım.

İstanbul bir hapisane, kaçmak mümkün değil, bir miknatis gibi çekiyor adamı içine. Harem'e gittim yine, ve o miknatisin manyetik alanının en çok otogarlarda yoğunlaştığının bir kez daha farkına vardım.

28 Şubat

On gündür İstanbul'un 3. sınıf otellerinde, motellerinde, pansiyonlarında kalıyorum. Telefonum yok, kârışanım, görüşenim yok. Kaldığım odalarda televizyom yok, radyom yok. Her gün bir roman bitiriyorum. Geceleri sabahın ilk ışıklarını görene kadar üç yüz sayfa okuyorum, sabah ezanını duymadan yatmıyorum.

Gecenin sessizliğinde, şehrin uyuduğu saatlerde, ışığı kapatıyorum bazen, karanlıkta oturuyorum. Sessizlikte giz yok, karanlıkta sır yok, yalnızlıkta esrar yok.

Nerede peki bu çektiğim acıların, bu çektiğim acılara rağmen hala yaşamanın anlamı?

Bir elim yağda, bir elim balda olsa ne olur, ellerimle sana yağlı ballı ekmek yediremedikten gayrı?

Ne kalıyor insandan geriye, bir mermer mezar taşından başka?

Sen yatağımızda yatıyordun. Sen yatınca yatak senin ağırlığıyla çöküyordu biraz, çarşafı bozuyordun. İzin kalıyordu, çıplak ayaklarınla yürüyordun koridorda. O kırmızı terliklerle giriyordun banyoya, şimdi ne o yatakta, ne çarşafıta izin, ne koridorda, ne terlikte ayaklarının kokusu. Benden ne kaldı geriye? Ne öptüğüm zaman dikleşip sivrileşen göğüs uçlarında tükürüğümün, ne boşaldığım zaman göbeğine döktüğüm dölümün kokusu.

Ne kalıyor insandan geriye, bir mermer mezar taşından başka?

Kalmıyor cenaze namazından sonra, musalla taşında cesedinin kokusu.

Bu nasıl bir devr-i âlem ki böyle, aynı tabutlara başka cesetler, aynı yataklara başka bedenler giriyor.

Bu nasıl bir devr-i daim ki böyle, bir zamanlar benim öptüğüm dudakları, benim okşadığım yanakları, benim kokladığım saçları, benim avuçladığım göğüsleri, kalçaları, şimdi başkaları öpüyor, okşuyor, kokluyor, avuçluyor.

Sürekli değişmek, değiştirmek mi zorundayız?
Sürekli yenilenmek, yenilemek mi zorundayız?
Yenilenmezsek, yenilmiş mi sayılırız?

1 Mart

Sinema perdesinde, acılar içinde yalnızlık çeken aktörü salondaki herkes umursar.

Oysa yalnızlık, aslında yeryüzünde hiç kimsenin umurunda olmadığına farkına vardığın; hayatsa, gerçeğin bir sinema filmi olmadığını keşfettiğin zaman başlar.

4 Mart

Adam cebinde taşırmış senin gibi gelini.

Ben senin için eskiyim değil mi, bilinenim, tanınanım, denenenim. Artık neyimi merak edeceksin ki benim? Neyime şaşıracaksın, daha neyimi keşfedeceksin?

Oysa yepyeni bir erkeğin bilinmeyen cazibesine, gizemli çekiciliğine sahip olabilmek isterdim.

Sırf seni yeniden elde etmek uğruna, tutkum uğruna, fantastik bilimkurgu ve estetik cerrahi operasyonlarla, adımdan, yüzümden, sesimden, kimliğimden vazgeçebilirdim. Beni yeniden sevesin diye, kendim olmak tansa başkasının yerine bile geçebilirdim. Gerçi o zaman "beni" sevmiş olmazdın, yeniden. Olsun. Sana sahip olamayan beni, ben de sevmiyorum zaten. Sana sahip olan başka bir adam olmak karşılığında, ruhumu, karakterimi, geçmişimi ve bütün mirasımı şeytanla takas ederdim.

Faust bile bir âşıkla âşık atamaz.

Yine seni gördüm rüyamda. Sadece seni değil, hayatıma girmiş bütün kadınları da. Hep birlikte oturmuşuz, ince uzun bir yemek masasında. Ben, bir ucunda, sen, bir ucunda. On iki havarisiyle son akşam yemeğini yiyen İsa'ydım. Sessizce yemekler yendi, şaraplar içildi, sonra teker teker karşımda soyundu bütün eski sevgililerim. Ben sırayla, teker teker hepsini reddettim. Hepsi bir ağızdan ağlamaya başladı, koro halinde, ben içlerinden birini seçtim. Bakireydi. Onunla hiç sevişmemiştim. İnce uzun yemek masası bir sunağa dönüştü, onu oracıkta kurban ettim ve onun kanı akmaya başlar başlamaz, diğerleri de şiddetli bir adet kanamasına tutuldu birden, hızla kan kaybettiler. Hepsi can çekişiyordu, hepsi yerlerde sürünüyordu. Çırılçıplak, apış aralarından oluk oluk kanlar akarak, hepsi ellerini uzatmış, bana yalvarıyordu; bana tapıyor, bana dua ediyordu. Ben onların tanrısıydım, onları ben yaratmıştım. Sonra sana baktım: "Bak, onlar bana muhtaç, ben sana muhtacımlı" Seni kahkahalar attın, alay ettin, gülümsedin, küçümsedin. Tanrı olmadığımı o zaman hatırladım, ben Tanrı değil, İsa'ydım, peygamberdim yalnızca, yalnızca bir insandım. Gerçekte sen Tanrı'ydın.

İşte o an, tam sana secde edecekken uyandım.

İşte o an, Faust'tan bile daha günahkârdım.

Hiçbir günahkâr bir âşıkla âşık atamaz.

5 Mart

Hiçbir şey olmak istemiyorum.
Seni istiyorum.

Ekim'de ayrıldık, Mart oldu şimdi. Çevremde kimse sevmiyor artık seni, seni hala sevdiğim için ayıplıyorlar beni... ama ben utanmıyorum hiç. Yeniden sev beni.

Mutsuzluğum o kadar aşikâr ki, mümkün değil kim-senin benimle iyi vakit geçirmesi. Benim de yalnız olmaktan başka seçeneğim yok, belli.

Arkadaşlarla buluştuk, oturduk, sohbet ettik ve sonunda yine geldi çattı evlinin evine, köylünün köyüne yollanma saati. Bir zamanlar seninle evli gibi yaşadığımız şu eve gelme, gelirken karanlık pencereye bakıp küfretme saati. Oysa bu evin bir anahtarı da hala sende, ne olur bir gün de eve dönerken ben, bir gece, ışık görsem su pencerede. Kapıyı anahtarla açmak zorunda olmasam; zili çalsam, açsan, karşıma çıksan, kapıda karşılasan beni. Ne olur bir gün de bunları hayal etmeden şu merdivenleri çıksam, hayal etmeme gerek kalmasa seni, gerçek olsan. Eve girip, ışığı açıp, hala orada burada seni çağırıştıran anı kırıntılarını gözümde canlandırmam. Ne olur bir gün de şu eve girdiğimde halıya uzanıp hiçkırarak ağlamasam.

Dayanamamak istiyorum, kahretsin, beceremiyorum.

Ne yapabilirim? Seni bir yolunu bulup bu eve getirebilirim mesela, kapatabilirim. Günlerce. Sonra her şeyi denerim. Hangisinden zevk alırsın? Stanley Kowalski gibi mi davransam sana beni yeniden seversin? Yoksa Romeo gibi mi? Veya Don Juan De Marco gibi? Peki,

kendim gibi davransam, ben gibi? Ben kimim ki? Nasıl biriyim? Neye benziyor benim kişiliğim?

Hatırlamıyorum.

Kendimi tanımıyorum. Kendim olamıyorum artık.

Ama ne istediğimi biliyorum hala. İsteddiğimi elde etmek için tüm yolları denedim, deniyorum. Evet, seni eve kapatsam diyorum. Günlerce çıkmasak. Önce şefkatli davransam sana, öyle şefkatli davransam ki sana, yumuşacık, tıpkı bir centilmen gibi... Tutmadı mı, bir divane âşık, bir romantik şair gibi davransam, karşında ağlasam, yalvarsam... Olmadı mı, tartışsam seninle, ikna etmeye çalışsam, bağırsam, çağırsam... Yetmedi mi, dövsem seni, tokatlasam, gözünden yaş, ağzından burnundan kan getirsem... Kesmedi mi, en kaba erkek olsam, kaslarımın gücüne karşı koyamasan, sana tecavüz etsem...

Ne dersin?

Hangi yaklaşımı seversin?

Kim olmamı istersin?

Ben, her rolü oynarım.

Yalnız kaderime razı olmam, onu kendi ellerimle yaratırım.

Seni kendi ellerimle boğabilirim mesela.

Ve tanrılaşırım.

Belki seni öldürmemem için bu kez de sen bana yalvarır, secde edersin, ha, ne dersin?

Yoksa bir yandan boğulup bir yandan da tecavüze uğramak mı istersin?

Sen ölürken orgazm olabilir misin?

6 Mart

Seni bu kadar çok sevdiğim için yeniden sev beni.

Hani derler ya, "Ben hiç sevmem beni sevmeyeni!" veya "Ben de istemem beni istemeyeni!" veyahut "Demek öyle, demek beni beğenmiyorsun, siktir git kendine başka erkek bul o halde!". Bunları söyleyecek kadar bile onurum, gururum, kendime saygım kalmadı benim.

Kendime sevgim kalmadı.

Kendi üstüme kusmak istiyorum.

Hala hiçbir şey olmamış gibi, gece kapanan, sabah açılan göz kapaklarımdan; hala hiçbir şey olmamış gibi ara sıra gülen yüzümden, sertleşen penisimden tiksiniyorum.

Oysa hayat çoktan bitti.

Tiksiniyorum bundan haberi yokmuş gibi davranan organlarımdan.

Evde kendimi elimde bir çekiçle koltuğa, kanepeye, yatağa vururken buldum. Hatırladığım kadarıyla, o koltuklarda, kanepelerde sen oturuyordun. Yatakta sen yatıyordun, üzgündün, beşizdin, her yerdeydin ama ben sana vurmuyordum, seni incitmek istemiyordum. Koltuğun, kanepenin kenarlarına, yatağın boş kısmına vuruyordum, bağıırıyordum sana ama benden korkmandan da çok korkuyordum bir yandan.

7 Mart

Saat 10.12

Ne yapıyorsun şu anda? Gri eşofman altın mı acaba dokunan bu sabah bacaklarına, baldırına, kalçana?

Saat 10.27

Zamanın geçmesini bekliyorum.

Saat 10.51

Bir ömür böyle geçmez ki.

Saat 11.01

Hangi koltuğun altına kaçtı huzur? Umut hangi çekmecedeydi kaldı?

Saat 12.11

Anladım ki Allah seni benden daha çok seviyor.

Saat 13.15

Neredesin?

Yürüyüşe mi çıktın yoksa?

Ayaklarını saran ayakkabıların ne kadar mutlu-
dur değil mi, onları sen giydiğin için? Dokunduğun tüm
eşyalar, dudaklarını araladığında içine dolan, içinde ısı-
nan, senin içinde kendinden geçen, karbondioksite dö-
nüşen ve ağzından çıktığı zaman soğuk havada sana
ait gözle görülür bir beyaz buhar haline gelen oksijen
bile ne kadar şanslı.

Saat 13.50

Ölürsem unuttur muyum seni?
Ölünce kurtulur muyum?
Ya ölünce hafızası silinmiyorsa insanın?
Boşu boşuna öldürmeyeyim kendimi.
Ölsem bile bu acıyı yaşamak zorundayım.

Saat 14.05

Hiç bir şey yapmak istemiyorum.
Kapıyı, pencereyi açmadan bu evin içindeki tüm
oksijeni tüketip, bu koltukta çürümek istiyorum.

Dünyanın en büyük kütüphanesine gidip, yıllarca
o kütüphanedeki tüm kitapları okuyup, derdime zerre
kadar dermanları olmadığını görünce, o kitapları yazan-
lardan halen hayatta olanları ve ölmüş olanların da mi-
rasçılarını, hala o kitaplardan aldıkları telif haklarıyla
geçinen asalakları, o kütüphanede toplayıp, üzerlerine
benzin döküp, kitaplarıyla birlikte yakmak istiyorum.

Dünyada ne kadar okul varsa hepsinde okumak,
deva bulamayınca, yeryüzündeki tüm ilkokulları, ortaok-
ulları, liseleri, üniversiteleri yıkmak; tüm öğretmenlere,
öğretim üyelerine, doçentlere, profesörlere suikast
yapmak istiyorum.

Benden erken ölmeni istiyorum. O zaman ölüm
döşğinde bile olsam, mezarına gelip üstüne uzanmak
istiyorum. Toprağını öpmek, gözyaşarımla mezarındaki
çiçekleri sulamak istiyorum. Bir gece gizli gizli mezarını
kazmak, kendimi canlı canlı yanına gömmek istiyorum.

Seni seviyorum.

Yeniden sev beni.

Saat 15.35

Televizyonda haberler var. Hiç bir spiker senden
bahsetmiyor.

Hiç bir köşe yazarı gazetede seni yazmıyor.

Kimse açık oturum programlarında seni tartışmı-
yor.

Hepsi boş konuşuyor.

Futbol, politika, ekonomi, yemek nasıl pişirilmeli,
film, klip, reklâm, dizi, yeter artık. Yeter.

Yeter!...

Saat 21.20

Karıncalanma başladı bacaklarımda, ateş toplandı alımda, yanaklarımda, yerimde duramaz oldum, dar gelir oldu bir anda dünya. Neden varım, neden? Neden yaşıyorum daha? Var oluşumun amacı ne? Benim bu dünyada bulunmamın anlamı ne? Neden insanım ben bir bitki, bir hayvan, bir kaya parçası değil de? Ne kadar çok sebebim var, ne kadar haklıyım Allah'ım sana isyan etmekte.

Gel, ne olursun gel! Ne olursan ol gel! Yaşılasan, üç çocuklu dul ana olsan da gel, gel! Aynı resimlerde yer al yanımda, aynı çerçeveleri doldur benimle. Gel, aynı yatağı, aynı mezarı paylaş benimle.

Saat 23.30

Yaşamaya mecbur muyum?
Değilim.

Nasıl bir kısır döngü, nasıl bir çıkmaz sokak ki bu, ne kadar yaşarsam yaşayayım, ne kadar yazarsam yazayım, yine aynı yerdeyim.

Sürekli başladığım noktaya döndüğüm bir fasit dairedeyim.

Çıkış yolu nerede?

Sen, hayati meselem, ölüm nedenim
Sen, ölümcül meselem, yaşama nedenim

Bilirim, hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktur senin için, duvarlara yazdığım adının, önünde yattığım kapının, evine gönderdiğim güllerin, çektiğim mesajların, çektiğim ıstırapın, döktüğüm gözyaşlarımdan, yalvarıp yakarışımın, aşkımdan, aşkımdan destanını yazışımın.

Bilirim, hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktur Allah için, ellerimi açıp seni dilememin, gönlüne beni doldurmasını istememin, olmayacak duaları edip "Âmin" diye bitirmemin.

İmrumda değil!
Olmayacak duaya "Âmin!"

Seni tanımadan önce ne kadar mutluymuşum ben. Ve ne kadar sefil. Kirlarda koşup oynayan bir çocukmuşum. Aklımda gündelik kaygılarım, küçük mutluluklarım, tereddütlerim, korkularım. Severmişim kendimi, beğenirmişim, aynada yüzümü inceler, saçımı tararmışım, yakışıklılığımı izlermişim. Her şeyin üstündeymişim, aşkı bile alt edermişim. Kendi kendime yetmişim, dünyanın merkezi benmişim, kimseye muhtaç değilmemişim. Vay be, ben neymişim.

Ya şimdi?

Şimdi, karar verdim, en korktuğum, en çok kaçtığım acının ta kucağına kendimi atmaya. Yazın birlikte çıktığımız tatilin anı kırıklarını göğsüme batırmaya. Yarın Didim'e gidiyorum. Beraber beş gün beş gece kaldığımız o otelin, banyosunda, halısında, balkonunda, yatağında seviştiğimiz 201 numaralı odasında tek başıma

kalmaya. O odada seni düşünüp acıdan nefessiz kalmaya. Belki de Didim'e yerleşmeye, bir gün gelip beni bulmanı beklemeye.

8 Mart

İstanbul'dan Didim'e giderken otobüsün yol üstünde son yolcu indirip bindirdiği yer, senin memleket, bir saat uzaklıkta Didim'e. Sen buralarda mı büyüdün, ayaklarınla şu kaldırımlarda mı yürüdün? Şu vitrinler mi seyretti salına salına geçişini, rüzgârla birlikte kıvrıkcık saçlarının da esişini, endamını, güzelliğini? Ne bahtıyarlık.

Birlikte yapmıştık yazın bu yolculuğu. Arabalı vapurda çay içmiştik gece, biraz üşümüştün, sana ceke-timi vermiştim, seni nasıl da güldürmüştüm, eğlendirmiştim. Bu sefer nasıl da ağladım arabalı vapurda, kaç mendil ıslattım. Ne güzeldi otobüste giderken gecenin sabaha dönmesi, yanımda sen uyurken ufukta şafağın sökmesi. O an uyandırmıştım seni, yanından geçtiğimiz Manisa dağlarını göstermiştim, öpmüştün beni. Şimdi yine aynı yerlerde, aynı saatlerde sabah oluyor, yanımda horul horul bir adam uyuyor, ben yine ağlıyorum. Acının kalbine, ıstırapın temeline, kahrın merkezine seyahat ediyorum.

Didim'de bir otelde ölü bulunmak...

Şimdi durdursam şoförü, insem şu otobüsten, şu gördüğüm köye doğru yürüsem, bir kahveye girsem, bir yaşlı dedeye anlatsam derdimi; bilirim, bir değil bin dede bir araya gelse, çözemez hiçbiri.

O köylerde, o kahvelerde, bir yaşam sorununa, bir hayat sorusuna verilecek cevabı bulamadan geçirilen ömürlere yazıklar olsun!

Laboratuvarlarda, fakültelerde, insanın bünyesinden duygularını çekip çıkarmanın, anılarını silip süpürmenin yolunu bulamadan geçirilen, ilime, bilime adanmış ömürlere yazıklar olsun!

Tekkelerde, zaviyelerde, camilerde, medreselerde, dünyevi her işe kendince bir çözüm getirmiş, Allah aşkını yemiş bitirmiş; gel gör ki bir kadına duyulan sevdanın çaresini bulamadan geçirilen, dine, imana adanmış ömürlere yazıklar olsun!

Rüyalarımıza giren, her boku bilen, ama bu soruyu sorduğumda kaçıp giden bütün ak sakallı dedelere yazıklar olsun.

9 Mart

Kendime yeni bir cep telefonu aldım:

"Naber?"

"İyi demek adet üzere."

"Nerdesin?"

"Didim'de."

"Nerde nerde?"

"Didim'de."

"Ne işin var Didim'de?"

"Kendime işkence etmeye geldim."

"Nasıl yani?"

"Öyle."

"Kim var yanında?"

"Hiç kimse".

"Nerde kalıyorsun?"

"Otelde."

"O otelde mi?"

"O otelde."

"Şimdi nerdesin?"

"Odada."

"Aynı odada mı?"

"Aynı odada."

"Sana söyleyecek laf bulamıyorum."

"Arama zaten."

"Ne aramayayım?"

"Laf."

"Benim dediklerimi dinleyip sana âşık olan o kızla yatsaydın, şimdi her şeyi unutmuş olacaktın."

"Yatmadığımı nerden çıkardın?"

"Yatmadığımı söylemiştin o zaman."

"O zaman yatmamıştım. Daha sonra yattım."

"Eee?"

"Eee ne?"

"Hiç bir şey değişmedi mi?"

"Değişmez."

"Niye?"

"Allah izin vermez."

"Saçmalama. Seni isteyen kadınları neden görmezden geliyorsun?"

"Çünkü ben, beni isteyenlerle değil, kendi istediklerimle ilgileniyorum."

"Başka kadınların seni arzulaması umurunda değil mi yani? Ne biçim erkeksin sen?"

"Ben sadece benim arzuladığım kadının beni arzulamasını isterim."

"Sen çok şey istiyorsun."

"Ha şunu bileydin."

"Dünya her zaman o kadar cömert değil ama. Her istediğin olmaz hayatta. Elindeki alternatifleri değerlendirmek zorundasın. Yaşamın sana sunduğu şansları bu kadar zorlama."

"Bak bak, bana akıl verene bak. Ben miyim beni terk eden kızın peşinden yedi yıl koşan acaba?"

"Sen bana bakma."

"Sen de bana laf anlatmaya çalışma. Tek bir şey yap yalnızca."

"Neymiş o?"

"Saygı duy aşka. Hayatta hiçbir şeyi onun üstünde tutma. Hiçbir şeyi aşkla kıyaslama, karşılaştırma. Yeryüzündeki hiç bir aşkı sorgulama. Egonu, gururunu, onurunu, ruhunu bir kefeye koyup, terazinin diğer kefesinde duran aşkla tartma. Aşkla savaşma. Ve hiç bir aşığa teselli vermeye, akıl öğretmeye kalkışma. Yanılırsın!"

"Sana iyilik edende kabahat. Ne halin varsa gör! Madem sana teselli veremiyorum, gider o güzel kızcağıza teselli veririm."

"Bir kadını teselli etmenin en iyi yolu cinsel ilişkidir," demiş Melih Cevdet Anday; Mikado'nun Çöpleri oyununda. Bunu unutma!"

"Ne yani izin var mı?"

"Estağfurullah. Ne haddime? Altında paralansın."

Yeni aldığım telefonla yaptığım ilk konuşma, ayrıldığı sevgilisinin peşinden yedi yıl koşan dostumla yaptığım bu konuşma oldu.

Ayrılığımızın yüz yirmi üçüncü günü bugün. Hala seni bekliyorum.

Yeniden sevesin diye beni.

*"Bir otel odasında seni düşünüp
Yalnızlığımı soyunuyorum.
Biraz da ölüme benzeyen yalnızlığımı."*
Nazım Hikmet

201 numaralı odada, yaz tatilimizde kıyafetlerini astığın gardıroptayım. İçine girdim, kapısını kapattım, karanlıktayım. Banyosundayım 201 numaralı odanın. Denizden döndüğümüzde yıkanıp bedenindeki tuzlardan arındığın duştayım. Islak mayolarını kurusun diye astığın balkonundayım.

Peki hala neden kurumuyor gözyaşlarım?

Sen buradaydın işte, buralardaydın, şimdi neden tek başımayım.

Sen neredesin?

"Acaba, hala yaşıyor musun?"
Orhan Veli

Bakmayın bana öyle duvarlar, dolaplar, aynalar, fayanslar, musluklar, perdeler, pencereler, yastıklar. Bakmayın. "Neden tek başına geldin, ne oldu, o nerelerde?" diye sormayın.

Bakmayın bana öyle, bakmayın.

Yapmayın bana böyle, yapmayın.

Daha sevecek ne kaldı yeryüzünde? Uğrunda yaşanacak, hatta ölünecek yeri geldiğinde? Hala inanılacak, güvenilecek ne var? Neye tutunabilirim artık? Neye dayanabilirim? Hayattan nefret etmemek için bir sebebim mi var? Seni öldürmemem için bir sebebin mi var? Katil olmanın ne mahzuru var? Neyin önemi, neyin

değeri, neyin kıymeti var ki? Kaybedecek ne kaldı? Pişman olunacak bir şey var mı?

10 Mart

Hadi bana bir şey söyleyin. Zekice olsun.

Biri çıkıp bana bir şey söylesin, bir bilen olsun, ister çok okuyan, ister çok gezen olsun.

Didim'de, bir yaz günü sere serpe uzandığımız Altinkum plajında yürüyorum. Gözlerim o kadar dolu ki, her şeyi flu görüyorum. O cıvıl cıvıl, iğne atsan yere düşmez plaj, şimdi öyle yalnız, öyle hüznü ki. Tıpkı benim gibi.

Bir yaz gecesi rüyasıydı seninle Altinkum'da oturup karanlık denize bakarak bira içmek, konuşmak, gülmek.

Bir Mart gecesi aynı kumların üzerinde tek başıma içiyorum, seninle girdiğimiz iddiayı ben kazanıyorum. Gece vakti denize giriyorum, yüzüyorum, yüzüyorum, yüzüyorum.

Tenine dokunmuş, vücudunun en ücra noktalarına kadar sokulmuş o kutlu sularda.

O kadar geniş, öyle uzun bir plaj ki Altinkum, ama ben seninle yatıp güneşlendiğimiz yeri hatırlıyorum. Elimle koymuş gibi buluyorum, avucumun içi gibi tanıyorum, o elimle, o avucumla senin bir zamanlar üzerinde yattığın kumları alıyorum, ceplerime dolduruyorum.

Ben her şeyi gözyaşlarımla ıslatmak zorunda mıyım? Sen denizden çıkardın, damlalar teninle sevişerek süzülür, kayar, yere düşer, bu kumları ıslatırdı. Tuzlu deniz suyunun tenindeki tuzla karıştıktan sonra ıslat-

tiği bu kumu, ben tuzlu gözyaşlarımla ıslatmak zorunda mıyım?

Bu plajda kavga etmiştik ya, hani seni ağlatmış-
tım, çekip gitmiş, seni yalnız bırakmışım, ama daya-
namamış, bir dakika sonra dönmüş, omuzlarından tut-
muş, sarılmışım; af dilemişim senden. Şimdi kumların
üzerinde yalnız başına ağlama sırası bendeymiş. Hani
gelip omuzlarımdan tutan, bana sarılan eller? Hani
umursayan, hani kıyamayan, "Seni sonsuza dek seve-
ceğim! Ben sonsuza dek seninim!" diyen... ve fakat pe-
riyodik olarak değişen, gidip aynı cümleleri başkalarına
söyleyen dönemlik sevgililer?

11 Mart

Bana gerçekleri değil, duymak istediğim şeyleri
söyleyin, inanayım. Yoksa içinde umut olmadıktan son-
ra, ben gerçekleri ne yapayım? İnsan, her zaman ger-
çekleri bilmek mi ister? Gerçekleri sevmiyorum. Boş
umutlarla avutulmak, yalanlarla kandırılmak istiyorum.

Ben, her duayı, her dileği kabul edeceğinden kuş-
ku duymayacağım bir Allah istiyorum.

"Ömrünü, bir hedefe varıp varmayacağını bilme-
diğin bir okun yayını germek için harcıyorsun. Böyle
hayat olmaz!" Bir arkadaşım böyle eleştirdi beni tele-
fonda bugün. Haklıydı, böyle hayat olmaz! Haklıydım,
okumu kokuşmuş bir ilahi adaletin böğrüne saplamak
istemekte.

12 Mart

Bir müzik kutusu aldım, Didim hatırası. Bir gün
sana hediye edeceğim onu.

Ne zaman?

İşte bütün mesele bu.

İşte büyük mesele bu.

Ne zaman?

Aylardır tek düşündüğüm bu.

Ne zaman?

Bir gün.

O gün. O büyük gün. Mahşer günü. Kurtuluş gü-
nü. Zafer bayramı.

Çıkmaya başlayalı bir hafta olmuştu ve sen bana,
"Eee, sevgilim, bir hafta oldu, nasıl gidiyor sence bizim
ilişkimiz?" diye sormuştun. Nerede kaldı o günler? Şim-
di benden başkasının kulağından mı girecek o sözler?
O gözler bir başkasının bedeninde mi gezinecek, bir
başkasının göğüslerine mi sürtünecek o göğüsler? O
avuç içleri bir başkasınıkiyle mi birleşecek, yürürken
bir başkasıyla mı tutuşacak o eller? Çıldırıyorum. Ken-
dime hâkim olmalıyım. Sakin olmalıyım. Hayatı, tutkula-
rıyla değil, aklımla değerlendirmeliyim. Tutkularımı,
bana her istediğimi vermeyen hayatla güreştirmemeli-
yim. Serinkanlı davranmalıyım. Allah kahretsinsin! Otel
odasında ne varsa dağıtıyorum işte; aynaları parçalıyo-
rum, camları kırıyorum! Allah kahretsinsin! Bu odada ne-
den bıçak yok, neden yok? Bıçak arıyorum, bulamıyo-
rum. Bütün gücümle saplamak istiyorum kendime! Ha-
yalarımı kesmek istiyorum! Hadım edilen erkekler âşık
olamazmış. Âşık olabilmek için adama döl lazımmış. Al-
lah kahretsinsin! Çıldırıyorum...

Komodinin üstünde bir kitap var; sekiz yüz altmış
sekiz sayfa. Bugün bitirdim. Neyime ne fayda? Evet,
gayet sakinim, kendime hâkimim. Sekiz yüz altmış se-
kiz sayfayı, ki dört yüz otuz dört yaprak eder, birer birer
koparıyorum. Yırıyorum teker teker, sakinim. Kitabı pa-

ramparça ediyorum, sakinim. Kitap yazmayın artık, okumam, yeminliyim.

Hiçbir yazara inanmam artık, asiyim.

Her türlü kötülüğü yapabilirim artık, adiyim!

Kadınlardan gizleyebilirim sana âşık olduğumu. Mavi boncuklar dağıtıp, canlar yakabilirim. Haftalarca uğraşıp, bir kadını ayartabilir, bütün bir akşam barda ona iltifatlar yağdırabilir, bütün bir gece yatakta onu kurdurabilir, sabah oldu mu çekip gidebilir, bir daha da tanımayabilirim. Hatta eski filmlerdeki gibi, komodinin üstüne para bile bırakabilirim.

Ben artık öylesine tehlikeliyim!

Ahlak mı? Ha, evet. Öyle bir şey vardı. Neydi o? İşe yarar mıydı? Para eder miydi? Ahlaklı olana madalya takarlar mıydı? Ahlaklıyım diye yeniden sever miydin beni?

Bana âşık olan kızcağızı artık arkadaşşıma bağışladığıma... Yoo bir dakika serseriyim ben, "peşkeş çektiğime" göre, yeni birilerini bulmalıyım ben de, kendime göre. Zor gerçi; amiyane tabiriyle karı kız bulmak bu mevsimde Didim'de. Olsun, bakacağız bi hal çaresine. Çakacağız bir-iki Didim yerlisine.

İğrencim!

Ancak kendimden öğrenirsem, kendime acıkmaktan kurtulabilirim.

Hani ben iyi insanım ya, başıma gelenleri hak etmiyorum da kendime acıyorum; "Bana yapılır mı bu?"

diyorum; "Neden ben?" diyorum; dememeliyim işte! "Bana müstahak bu yaşadıklarım," demeliyim, kendimden tiksinnmeliyim, yaşadığım tüm olumsuzlukları hak etmeliyim. Kendimi sevmemeli, kendim için üzülmemeliyim.

Kırdığım camın çerçevenin, aynanın pencerenin parasını fazlasıyla ödedim. Kimseye hesap vermedim, yine 201 numaralı odamızda kalmaya devam ettim sevgilim... Başka odaya geçmedim, hiçbir şeyi değiştirmedim.

Gece çıkıp da Didim barlarında kız tavlama, cıvırla avlamaya, hatun araklamaya takatim yoktu. Otelin barmeniyle muhabbet koydum. Birkaç telekız numarası buldum, yahu ben bu iğrenç adam rolüne kendimi bir anda nasıl bu kadar uydurdum? Konuşmalarım, cümlelerim nasıl da değişiverdi birden, ne küfürbaz oldum, bayağılaştım. Olsun! İyi oldu! Güzel oldu! Daha nefret etmeliyim kendimden; öyle arsız, öyle hayâsız, öyle yüzsüz olmalıyım ki, artık utanmamalıyım hiçbir şeyden.

Aldığım telekız numaralarından birini çevirdim rasgele. Güzel çirkin bana ne? En çirkin benim zaten.

Sevişme faslına hiç girmeyelim. Berbattı. Ama biliyor musun, boşaldıktan sonra aklıma bile gelmedin. İlk defa seni düşünmediğim bir beş dakika geçirdim.

Kız gitti. Sabaha kadar seni düşündüm. Günün ilk ışıklarını gördüğümde, plajda bir yürüyüş yapmak istedim. Yataktan kalkar kalkmaz yere düştüm. Dizlerim tutmuyordu. Kalbime büyük bir ağırlık çöktü birden. Ben

ne yapmıştım dün gece? Şirk koşmuştum sana, hala sana taptığım halde.

Maya tutar mı gönül gölün...

13 Mart

Sana aldığım müzik kutusunu akşama kadar tam yedi yüz seksen yedi kere kurup dinledim. Ne bir şey yedim, ne içtim. Uyuyakalmışım.

14 Mart

Ayrılığımızın bilmem kaçınıcı günü. Ben bir kere bile rahat bir uyku uyumadım, rahat nefes alamadım, rahat yürüyemedim sokakta. Kaç gün, kaç ay, kaç mevsim devam edecek bu kahr daha, katlanamıyorum yaşamaya. Bu dünyadaki var oluş süremi tamamlıyor, emekliye ayrılıyorum. Çekiyorım elimi eteğimi, çarpıp kapısını çıkıyorum hayatın, alıp ceketimi.

Paltomun cebinde doktorun verdiği tüm anti-depresan ve uyku hapları. Gerçi fazla da kalmamış. Olsun! İdare eder. Umarım eder. Ne kaldıysa hepsini içiyorum. Ve yatıyorum. Bir daha uyanmayacağımı umarak.

Bitti artık.

Bittim artık.

O halde, bitsin artık.

Vaziyetimi yazacak halim yok; vasiyetimi yazıyorum. "Kanlıca Mezarlığı'nda, merhum Abdülhak İlh-

mi'nin mezarının yanı başına gömülmek soni arzum!" imzalıyorum, başucumdaki komodine koyuyorum.

15 Mart

Aydın Devlet Hastanesi. Midem yıkanmış, kolumda serum, oysa ben doğum gününe tam bir hafta kala, sana eşsiz bir hediye vermeyi planlıyordum.

Ölümden dönmek verdi mi peki bana "yaşama sevinci" denen hediye?

Seni özlüyorum.

Kendime beyin nakli yaptırmak istiyorum. Artık başkası olmak; seni tanımayan, seni sevmeyen, seni özlemeyen biri olmak istiyorum.

16 Mart

"Nedendir, biliyor musun;
Her gece rüyama girişin,
Her gece şeytana uyuşum,
Bembeyaz çarşafların üstünde;
Nedendir, biliyor musun?
Seni hala seviyorum."

Orhan Veli

Hasta yatağımın beyaz çarşafı üstünde siyah bir rüya gördüm. Bir yolcu gemisindeydik, bilmem nereye gidiyorduk. Ben vardım, sen vardın, birçok kişi vardı. Bizim orada ne işimiz vardı? Bilmiyorum. Sen nereye gitsen peşinden geliyorum. Rahat bırakmıyorum seni. Kaçıyorsun benden sürekli, yalnız kalmaya çalışıyorsun. Neden? Hatta bir ara başarıyorsun, gözden kaçı-

yorum, kayboluyorsun. Neden? Seni buluyorum. Cep telefonuyla konuşuyorsun, yanına geliyorum. "Kiminle konuşuyorsun?" Sesimi konuştuğun kişi duymasın diye telefonun ahizesini kapatıyorsun elinle. "Gitt!" diyorsun sessizce, senin yanında yerim olmadığını anlıyorum, uzaklaşıyorum. İzliyorum. Gözlüyorum. Nedense hissediyorum bir erkekle konuştuğunu, başlamak üzere olan bir ilişkin olduğunu. Yanına koşuyorum kapatınca telefonu, "Kimdi o?" diyorum. "Sana ne!" diyorsun. Neden bana bunu yapıyorsun? Yumuluyorum dudaklarına, hayır, bırakmam seni ben başkasına! Yumuluyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, dilimi ağzına sokuyorum, öpüyorum seni. Öperek mühürlüyorum seni! Öperek damgalıyorum seni! Karşılık veriyorsun bana, sen de öpüyorsun beni, öpüşüyorsun, hatta benden bile daha istekli, şehvetli! Neden böylesin sen? Nasıl bu kadar rahat, pervasız, insafsız, vicdansızsın sen? Öpmesene beni! İtsene! Sunma bana kendini, sev beni, sadece sev beni. Yeniden sev beni! Öpüşürken yanağına düştü gözlerimden birkaç damla. Ben sana ne yaptım kız sevmekten başka? Neden izin veriyorsun sana istediğimi yapmama; dilimle dudaklarını, hatta bir köpeğin sahibinin yüzünü yalaması gibi yüzünü yalamama, saçından kavrayıp boynunu, oradan belki daha aşağı kayıp göğüslerini emmeme? Etrafta kimse olmasa, desem ki "Hadi gel, gidelim benim kamarama," gelirsin! Seni evire çevire ezberlememe, doymama müsaade edersin! Hiç itiraz etmezsin; bitince giyinir gidersin! Sevişirken kıstığın cep telefonuna gelen mesajları cevaplar, cevapsız çağrılar geri arar, gemi limana dönüp karaya ayak basınca hayatını çepeçevre sarmalayacak o erkeklerden birini seçer, seversin. Benimle? Benimle sadece sevişirsin. Allah kahretsin!

Uyandığımda yanımda yeşil gözlü hemşirem vardı. Güler yüzlü gözlüklü kız, dilersem bugün taburcu olabileceğimi söyledi. Sonra da kulağıma eğildi, kısık sesle gizli gizli, "Hiçbir kadın için değmez!" dedi.

Ücreti ödeyip hastaneden ayrıldım. Otele dönüp kaldığım günlerin hesabını çıkarttım. Resepsiyondaki Söke'li kız bana korkarak bakıyordu, ya da acıyarak, ya da acıdığını belli etmekten korkarak. Eli ayağına dolaştı, belli ki daha önce hiç intihar etmiş bir adamla karşılaşmamıştı. Parayı ödeyip çıktım.

Şimdi ne yapacağım?

Nereye gideceğim?

Ne halt edeceğim?

Neden ölemedim? Yaşamamın ne manası kaldı?

Seni bekleyebilmek için ölememiş olsam gerek.

Hayatın anlamı, seni beklemek olsa gerek.

Bekliyorum...

17 Mart

İstanbul'a döndüm. Evime. Acaba bunca zaman ne yaptım, öldüm mü, kaldım mı, ölümün kıyılarında mı dolaştım, ölümden döndüm mü diye merak etmiş misin? Anahtarın var, eve gelip gitmiş misin? Yok... Her şey bıraktığım gibi; eşofmanlarım yerde, bira şişeleri her yerde... Ev ben kokuyor, ev sensizlik kokuyor.

Cep telefonumu ve ev telefonumu bir torbaya koyup, gece yarısına dek bekledim. Çöp kamyonu geldi, torbayı kapıp aşağıya indim. Çöpçülere eşlik ettim, on-

lar komşularımın, mahalle sakinlerimin çöplerini kam-
yona atarken, ben de elimdeki çöpü salladım gitsin.

Artık hiç kimseyle görüşmek istemiyorum.

Kimsenin bana "Nasılsın?" diye sormasını istemi-
yorum.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye
sormasını.

"Bana onu geri getirebilir misin?"

Bana onu geri getirmeye gücü yetmeyen hiç kim-
seyle işim yok benim.

18 Mart

Acılar içindeyim.

201 numaralı odamızdan yastık kılıflarını ve çar-
şafı alıp, İstanbul'a getirdiğimi söylemiş miydim?
Belki bizim üzerinde yattığımız kılıf ve çarşaf başkaydı,
olsun, kokuları hep aynı. Şimdi, yatağımızda, o çarşafın
üzerinde yatıp yaz tatilimiz hatırlıyor, başımı o kılıfın
üzerine koyup o günleri kokluyorum.

Yalnızca bir kokunun bana unutmaya çalıştığım
anıları tüm canlılığıyla hatırlatacağını, o anları tekrar
yaşatacağını, yalnızca bir kokunun kalbime her nefes
alışımda bıçak gibi bir acı saplayacağını düşünmezdim.
Bu koku... yastığın, çarşafın, Didim'de yanımda uyudu-
ğun gecelerin kokusu, denizden otele döndüğümüzde
kendimizi tutamayıp banyodan önce yatağa atmamızın,

senin bronzlaşmış çıplaklığının, aşkın kokusu... Belki
de artık zamanı gelmiş ölümün...

Televizyonu sattım. Radyo zaten bozuk. Gazete
almıyorum. Dünyayla tüm bağlantılarım kopuk.

İçinde senin olduğun yüz seksen altı adet fotoğra-
fı evimin tüm duvarlarına yapıştırdım. Birkaçını da, ya-
tak odamızın tavanına, sabah ilk seni göreyim diye gö-
zümü açtığımda.

19 Mart

Param kalmadı. Beni yeniden sevmeni bekleye-
bilmek için yaşamak zorundayım. Biraz para lazım.
Açım. Karnımı doyuracak kadar param var; döner yer-
sem sekiz, dokuz gün, simit yersem yirmi gün yeter. İs-
tanbul'a döndüğümünden beri Kadıköy'deki evimin yakı-
nındaki, dört katlı, cephesi kocaman camlarla kaplı bir
sarayda doyuruyorum karnımı. Adı, Simit Sarayı. Bu-
gün fark ettim, eleman aranıyormuş. Hemen başladım;
artık bedavaya yediğim simitler de cabası.

20 Mart

Yataktayım. Sabah erken kalkıp işe gitmek zo-
rundayım. Ama öyle korkuyorum ki uyumaktan, öyle kö-
tü rüyalar görüyorum ki... İçinde senin olduğun her rüya
bir kâbus etkisi yaratıyor bende. Öyle korkutuyor ki,
gündüzleri sokakta tesadüfen seni görmeyeyim diye
başım öne eğik yürüyorum. Sadece ıslak kaldırımları,
çamurlu ayakkabıları görüyorum. Yüzlere bakamıyo-

rum. Karşıdan karşıya geçmek için kafamı kaldırıp trafik lambasına bakmaya bile cesaretim yok.

Ölüden farkım yok.

21 Mart

Nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım, kimse bilmiyor.

Katıksız özgürlük.

Katıksız yalnızlık.

Yalnızlığa ergi.

*"Beni kör kuyularda merdivensiz bıraktın
Denizler ortasında bak yelkensisiz bıraktın
Öylesine yıktın ki bütün inançlarımı
Beni sensiz bıraktın
Beni bensiz bıraktın."*

Ümit Yaşar Oğuzcan

Akşam oldu, Haydarpaşa'ya indim. Tren garının o meşhur merdivenlerinde durdum; denize baktım, gemilere baktım, gözlerim dolu, kirpiklerim ıslak. Garın içine girdim, trenlere baktım. Harem'deki sefalet, umutsuzluk, hüznün, çaresizlik, kadercilik, boyun eğiş, boş vermişlik Haydarpaşa'da da aynı.

Demek ölmüş olsaydım Didim'de, intihar ettiğim-de; hayat yine akacak, devam edecekti, tıpkı böyle. Bensiz! Ben olmadan! Ben olmadan da sürecekti demek yaşam, olmayacaktı demek benden sonra tufan. Demek ben ölmüş olsam, farkına bile varmayacaktı kimse; ne trenler, ne gemiler yasımı tutmayacak, saatler durmayacak, bırak durmayı yavaşlamayacaktı bile. İntihar ettim; ölmedim. Yaşıyorum hala; bunun farkında bile değil ki dünya! Hani çevremde yaşıyor oluşumu

kutlayan tören alayları, havai fişek kutlamaları, gösteri uçuşları, adıma düzenlenmiş karnavallar, adıma yazılmış marşlar?

Bunları mı istiyorum sanki?

Sen neredesin?

Kim bilir hangi dizin dibindesin.

Düşüncelerimi kontrol edemiyorum. Beyin ishali oldum sanki.

Bir kayak kiraladım. Asıldım küreklere, denize açıldım. Saat gece yarısı olmuştu. Kollarım yoruldu, bıraktım kürek çekmeyi. Geceyi dinledim, gökyüzünü. Eski bir sevgilimin kurabiyeye benzettiği dolunayı, yıldızları, uzak apartmanlarda teker teker sönen ışıkları, şehri seyrettim.

Didim'de yaptığımı yaptım sonra. Üstümdekileri çıkarttım, çınlıçıplak suya atladım, daldım, süzöldüm karanlığın içine, yüzdüm, yüzdüm, yüzdüm.

Hiç bir zaman senin tadına bakmamış, bakir, cahil sularda.

22 Mart

"Senin ondan önce de bir hayatın yok muydu?"

Yokmuş meğer.

"Senin tek mutluluk kaynağın o mu?"

Çocukken arabaların, otobüslerin cam kenarında oturmak mutluluktu benim için. Meraklı, aç, şaşkın gözlerle dünyayı izlerdim; dünyadan çok şey vardı alacağım, edineceğim. Şimdi yaşadım, gördüm, geçirdim; baktım ki yaşadığım her gün birbirinin aynı, yazdığım her sayfa bir öncekinin tekrarı, o halde neden söylüyoruz hem kendimize, hem birbirimize, durmadan "Her

şey çok güzel olacak!" veya "Hayat güzeldir!" ya da "Yaşamak güzel şey!" veyahut "Hayat yaşamaya değer!" denen yalanı? İster otobüsün, ister arabanın camına yaslayayım başımı, gördüğüm salt anı, hissettiğim salt acı.

Evdeyim.

"Bir yıl sonra bugün
Günlerden yine o gün
Tanıştığımız gün"

Yeşil Giresunlu-Nino Varon

Doğum günün kutlu olsun.

Yemek yemiş, eve gelmiştik. Nasıl sarılmıştık birbirimize; birbirimizi nasıl sevmiştik. Yatağımıza uzanıp mum ışığında önce birer kadeh şarabı, sonra dudaklarımızı yudumlamıştık. Bu doğum gününde kim bilir dudaklarındaki ruj hangi kadehlere, hangi dudaklara bulaşıyor? Bu doğum gününde kim bilir dudaklarındaki ruj, hangi şaraplara, hangi tükürüklere karışıyor?

Ben, yatağında bir cenin gibi kıvrılmış, kendi kendime doğum günümü kutluyorum; kana kana içiyor, kana kana ağlıyorum.

"Ben sana mecburum, bilemezsin."
Atilla İlhan

Ya bir gün bir yerde birileriyle tanışırsan ve o birileri seni çekici, seksi bulursa? Aman Allah'ım ateş fışkırıyor gözlerimden, kaslarımdan, damarlarımdan; benim çatlıyor ağrıdan, bacaklarım titriyor öfkeden!

Önümde bir masa var mermerden, duysam birileri seni beğenmiş diye bir yerden, bir yerlerden; yumruğumla bu masayı ortadan ikiye yarar, dirseğimle bu dünyayı ekvatorдан ikiye bölerim gibi geliyor.

Seni bu kadar seviyorum, bu kadar kıskanıyorum ya, Allah belamı versin benim!

Senden başka dünyam yok ya, ben adam madam değilim!

O kadar yalnızım ki, üşüyorum. Işıklar bana hayatımın yavanlığını hatırlatıyor. Işıklar açık olunca tüm koltuklar, halılar, duvarlar, tablolar, tablolarındaki insanlar zavallılığımı görüyor. Işıklar açık olunca eşyalarım bana acıyor, bana gülüyor, onlardan utanıyorum. Karanlıkta oturuyorum.

"Benden iyisini mi bulacaksın?" diye geçiriyorum içimden ama benden kötüsünü bulmana bile tahammül edemiyorum.

Keşke sen beni terk ettikten sonra değil, sen bir gece yanımda uyuduktan sonra süsleseydim duvarları adınla. Keşke, eşyalarını toplamaya geldiğin gün değil, sabah uyandığında görseydin dudakların yerine duvarların üstüne sürülüp bitirilmiş rujları. Keşke...

Seni kendime geri döndürmek, bir kol boyu uzağa gitmeden sen, kolumu uzatıp seni yakalamak için, beni yeniden sevmen için yaptığım makbule geçmeyen sevgi gösterisi kılıklı tacizleri, jest diye yapsaydım ya, sen daha benimken; hâlihazırda beni severken.

Artık birbirini seven bir çift değiliz, artık bir seven, bir de sevileniz.

10 Nisan

En büyük gül "ben"im.
En uzun diken de benim.

22 Nisan

Aşk kendine tutsak etti tinimi, zira ölüm bile zerre etkilemiyor beni.

Dedem vefat etti, izin aldım işten, cenaze için Ankara'ya gittim Haydarpaşa'dan trene atladığım gibi. Akrabalarla doluydu dedemin -yakın gelecekte kuvvetle muhtemel satılıp parası babam, amcalarım ve halalarım arasında bölüşülecek olan- evi. Herkes başımın sağlığını diledi. Üzülmeyişim, ağlamayışım galiba biraz garipsendi. Ya siz kime ağlıyorsunuz peki? Ölene mi, dedeme mi... hadi, hadi oradan! Kendinize ağlıyorsunuz! Kendinize acıyorsunuz! Aynısınız hepiniz; aynı kaptan çıkmanız! Aynı bokun soyağacısınız!

Cenaze akşamı akrabalarla olmak istemedim, bir otele gittim; tek yıldızlı. Şimdi burada intihar etsem, dedemin yanına gömerler, oysa ben Abdülhak İlhami'nin yanına gömülmeliyim. Seni düşünerek bir şişe viski içtim, sabaha kadar bir kere bile aklıma gelmedi dedem rahmetli. Sabaha karşı sızmışım.

Rüyamda ölmüş gördüm seni. Çırılçıplak cesedin önümüzdeydi, ben ve tüm eski sevgililerin, bir elde çatal, bir elde bıçak, seni yiyorduk, vücudunu. En çok ben yedim, diğerleri çabuk doydu.

Uyandığımda saat 14.00'tü. Büyük ihtimalle şu an dedemin helvasını yiyordu insanlar, ben şişenin dibindeki son damlaları kafama dikerken; doymayıp tabaklarını yalıyorlardı kuvvetle muhtemel, ben kapağın içini yalarken.

Ölmek... Doğmak kadar doğal...

Her yeni doğan bebek, doğanın mükemmel insanı yaratma yolunda yeni bir denemesiymiş. Ama bir yandan sürekli birileri doğarken, diğer yandan birileri sürekli intihar ederek ölüyorsa, bir terslik var bu doğada.

Sonradan evlat acısına dönüşecekse, çektiğin doğum sancılarının ne anlamı var ana?

23 Nisan

Bana onu ver!

Öyle ver ki, ister ruhuma ceza, ister ömrüme bela olsun.

Öyle ver ki, istersen, sarsın benliğimi, ateşli bir humma olsun.

Sen ver! Sen ver de, nasıl verirsen ver.

Bana onu ver! Gerisine sen karışma, boş ver.

Ben o ateşli hummaları, saray bahçelerinin sabah serinliğine çevirmesini bilirim.

Aşk, Allah'tan hayırlısını dilememektir.

"Hayırlısı neyse o olsun!" diyememektir.

Hayırlısı neyse ne, hayırlısından bana ne; "o" olsun.

.....

Olgunluğum... Yapılabilecek bütün çocuklukları yaptıktan sonra. Adını, beyaz kremalarla frambuazlı pastalara, kırmızı rujlarla duvarlara, kapılara, aynalara yazdıktan sonra. Edilebilecek kadar isyan, dua ve küfrü ettikten sonra. Duruldum... Aşkın hastalıklı yüzünün bütün dışavurumlarını tükettikten, doyduktan ve galiba biraz da yorulduktan sonra.

Çok zaman geçti...

Yıllardan sonra seni gördüğümde, bana "Hiç değişmemişsin!" desen de; farklı kişilerdi oturanlar o sarı bankta, kalamadık ikimiz de hep aynı yaşta.

"Güzelliğin on para etmez bu bendeki aşk olmasa."

Âşık Veysel

